

Âm Khí Quá Nặng

Contents

Âm Khí Quá Nặng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12: Phiên Ngoại	42

Âm Khí Quá Nặng

Giới thiệu

Người edit + beta: A MậtThể loại: Hiện đại, Đoàn văn, HE, Gương vỡ lại lành, Linh dị thần quái, Yêu ca hát công x Th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-khi-qua-nang>

1. Chương 1

Hai ngày nay Hạng Hựu Dịch thật xui xẻo. Nhọt tới mức chỉ đi đường thôi mà hai chân vướng vào nhau té ngã, đang uống nước thì tự nhiên run tay khiến ly nước rơi vỡ, nói chuyện với người ta không biết làm sao lại rất khó hiểu, buổi tối đi ngủ mở điều hòa lạnh thì lại thổi ra gió ấm, dự án mới của công ty luật thì bị vứt bỏ tại nhà.....

Những chuyện tương tự xảy ra nhiều vô số, thật sự thảm thật sự xui xẻo.

Đồng nghiệp ở Sở luật khuyên Hạng Hựu Dịch nên đi khấn vái Bồ Tát, cậu ta nghi ngờ gần đây hẳn đụng trúng cái gì tà ám.

Hạng Hựu Dịch không tin, chỉ là việc lạ cứ nối gót nhau xảy ra.Hạng Hựu Dịch gỡ tóc, nghĩ có lẽ nên đi khấn Phật, ít nhất trong lòng được an ủi một chút.

Khi hắn đang định lái xe đi chùa thì đồng nghiệp ở Sở luật liên hệ với hắn, nói có chút việc cần hắn ra mặt.

Hạng Hựu Dịch đang ở gara, tín hiệu di động không tốt, hắn nhướn mày nói “Việc lớn gì?”

Bên kia đầu điện thoại phát ra tiếng vang mơ hồ, Hạng Hựu Dịch cũng không thèm kiểm soát, đem điện thoại ném vào ghế phụ. Khi đảo tay lái thì đột nhiên một bóng đen lóe lên trước mắt, hắn sững sờ nhìn lại thì không có gì.

Trong lòng cảm thấy kỳ quái, lúc này di động lại vang lên, Hạng Hựu Dịch nhăn mi, đành phải dừng xe, lấy điện thoại từ trong xe đi đến gara ngoài. Dán di động vào tai, Hạng Hựu Dịch bắt đầu không kiên nhẫn: “Có chuyện gì sao? Tôi đang muốn đi bái phật đây.”

Đồng nghiệp giọng điệu gấp gáp, nghiêm túc trình trọng: “Hựu Dịch, hiện tại cậu phải trở về.”

Đồng nghiệp dừng một chút, hắn nói: “Người tìm cậu là mẹ Hứa Từ, con trai bà ấy tự sát.”

Hạng Hựu Dịch đứng dại ra, hắn hỏi cái gì, đối phương nói lại một lần. Hạng Hựu Dịch hô hấp thật sâu, hàm răng cắn chặt, hắn hỏi: “Cậu đang nói cái gì?”

Đồng nghiệp thở dài một hơi, tàn nhẫn lặp lại sự thật này, hắn nhẹ giọng nói: “Hứa Từ đã chết, một tuần trước cắt cổ tay tự sát, không cứu được.”

Hạng Hựu Dịch run lập cập, gương mặt giống như có một trận gió lạnh thổi qua. Hắn duỗi tay chạm vào, lại chạm phải một mảnh lạnh lẽo ướt át.

Hứa Từ là ai?

Là bạn trai cũ đã chia tay một năm của Hạng Hựu Dịch, là người mà từ cao trung (cấp 3) Hạng Hựu Dịch đã bắt đầu thích, là người Hạng Hựu Dịch cho rằng sẽ ở bên nhau cả đời..... Nhưng vào một năm trước, Hứa Từ muốn chia tay, đột nhiên tàn nhẫn biến mất khỏi sinh hoạt của Hạng Hựu Dịch.

Hắn mất hồn lạc phách, cảm thấy như sắp hỏng mất mà đi tìm người. Đã đi tìm bạn bè của Hứa Từ, đi tìm nhà Hứa Từ, lại chỉ nghe được một câu không biết và cái nhìn lạnh như băng rồi đóng chặt cửa phòng.

Hắn nâng niu tin nhắn chia tay chỉ có năm chữ kia, một câu “Chúng ta chia tay đi”, giống như Hứa Từ đã đem tình cảm mười mấy năm hủy diệt.

Hắn không rõ, hắn thậm chí cảm thấy hoang đường, rõ ràng trước ngày ấy hắn còn hỏi Hứa Từ muốn ăn gì buổi tối không.

Hứa Từ khó tính lại kén ăn, suy nghĩ thật lâu mới nói ra một hai loại khác biệt. Hấn cười nói được, khi trở về lại không thấy hấn.

Cả căn nhà trống một nửa, bàn chải đánh răng khăn lông của Hứa Từ đều bị y mang đi, Hạng Hựu Dịch còn tưởng rằng đây là trò đùa dai của Hứa Từ như mọi khi thì tin nhắn chia tay vang lên.

Hạng Hựu Dịch chinh đồn bản thân một năm mới miễn cưỡng khôi phục, dư chấn vẫn còn, rồi lại gặp sự việc xảy ra bất ngờ này mà sụp đổ, đá tảng ụp xuống giống như chặt đứt hấn.

Hấn hoảng hốt nghe sự việc Hứa Từ tự sát, giọng nói khô khốc hỏi: “Vì sao? Vì sao anh ấy lại tự sát?”

“Mẹ Hứa Từ nói một năm trước hấn đi kiểm tra phát hiện bệnh bạch cầu, vẫn luôn nằm trị bệnh bằng hoá chất.....”

Khóe mắt lạnh băng, Hạng Hựu Dịch như một khối đá chìm nát đặt trong góc tối tăm của gara, di động nóng như than hồng, hấn lại lạnh run. Khi ngẩng đầu lên tất cả mọi thứ trước mắt đều tối đen.

Trở về Sở luật, Hạng Hựu Dịch gặp được mẹ Hứa Từ. Lúc trước cùng Hứa Từ ở bên nhau, mẹ Hứa cũng không thích hấn, phần lớn thời gian gặp mặt đều lạnh nhạt. Nhưng mà giờ phút này, mẹ Hứa hai hốc mắt đỏ bừng, trên mặt còn để lại nước mắt khô cạn.

Hạng Hựu Dịch đưa cho bà một tờ giấy, bà nắm chặt ở trong tay, ngẩng đầu nhìn hấn, nhấp miệng, thanh âm anh ách nhẹ giọng nói: “Hựu Dịch, Tiểu Từ đã chết.....”

Tuy là đã biết được chuyện này, nhưng nghe được từ chính miệng mẹ Hứa khiến trái tim Hạng Hựu Dịch như bị đánh thành nhiều mảnh, vỡ tan phân tán.

Hàm của hấn siết chặt, mỗi một chỗ trên mặt đều đau đến tận xương tủy, hấn nói: “Cháu biết.”

Hạng Hựu Dịch mang trà nóng đẩy đến tầm tay mẹ Hứa, mẹ Hứa run run rẩy rẩy tiếp nhận. Đôi tay ấm lên, bà nói lời cảm tạ với Hạng Hựu Dịch. Hốc mắt Hạng Hựu Dịch chưa xót, ức chế cảm xúc chồng chất ở ngực, hấn hỏi: “Dì, Tiểu Từ anh ấy.... làm sao vậy?”

Mẹ Hứa nói: “Nó.... Nó không phải tự sát, mà là bị người khác hại chết.”

Những cái bóng bên ngoài cửa sổ đập vào mặt, khắc họa rõ ràng hình dáng trên mặt Hạng Hựu Dịch, loang lổ dấu vết nước mắt. Hấn im lặng nhú mi, nhấp thẳng môi, gất gao cắn răng, mỗi một tác đều tuyên cáo hấn đang ấn nhẫn.

Hấn nghe được âm thanh thông thả giải bày của mẹ Hứa, như là dây đàn cello đã mòn, chói đau màng nhĩ.

“Một năm trước Tiểu Từ về nhà đem giấy xét nghiệm cho tôi xem. Nói với tôi nó sống không được bao lâu nữa.

Tôi..... Tôi không hiểu mối quan hệ của cậu và nó, nhưng nó là con trai của tôi. Không có người mẹ nào không đau lòng con mình. Nó ở nhà luôn, gian phòng nhỏ trước kia mỗi ngày tôi đều quét tước, giường vẫn là giường nhỏ của nó, tất cả giống như đều biến trở về khi xưa. Nó đã trở lại.

Bác sĩ nói nó còn một năm. Tôi không tin. Tôi đem Tiểu Từ đi bệnh viện xem bệnh, trị bệnh bằng hoá chất, sau đó trong nhà dần dần hết tiền, tôi bèn đi vay. Những việc này tôi không dám nói cho Tiểu Từ.

Ở trên mạng Tiểu Từ có một cái blog, mỗi ngày nó đều sẽ viết tâm trạng của mình lên. Có một ngày cái tài khoản này bị người khác chú ý, cho nó tiền hỗ trợ bệnh tình, nó đem chuyện này nói cho tôi. Nó nói không cần số tiền này, nhưng tôi lại hết cách rồi nên lừa nó nhận.”

Hạng Hựu Dịch nắm chặt tay, hẩn hỏi: “Về sau xảy ra chuyện gì?”

“Về sau..... Tiểu Từ thử một loại thuốc quý mới rất đắt tiền và bệnh tình đã thật sự được kiểm soát. Bác sĩ nói chỉ cần vẫn luôn dùng loại thuốc này có lẽ có thể sống lâu hơn mấy năm. Tôi thật vui vẻ, nó cũng thế. Nó nói với tôi nếu cứ như thế này nó có thể hồi phục sức khỏe không, có thể..... Tôi gặp cậu không.

Nhưng sau đó không biết là ai nói Tiểu Từ là kẻ lừa đảo, nó không hề bị bệnh. Về sau không ngừng có người tới mắng nó, nói nó lừa tiền, chúng tôi đem giấy xét nghiệm ra, vẫn có rất nhiều người không tin.

Thế mà bọn họ lại có số điện thoại nhà tôi, mỗi ngày đều có người quấy rầy, không ngừng đòi trả tiền, nói chúng tôi là kẻ lừa đảo. Tôi không nhận được đi báo cảnh sát, nhưng vô dụng.”

Mẹ Hứa ghen ngào dùng tay che mặt, nói với Hạng Hựu Dịch: “Đều tại tôi không tốt, nếu ngay từ đầu tôi không thu những khoản tiền đó, sẽ..... sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Ngày đó Tiểu Từ nói với tôi buổi tối nó muốn ăn xương sườn hầm. Nó khó khăn lắm mới muốn ăn uống một chút, tôi ra ngoài mua mang về, nó lại..... Lại.....” Mẹ Hứa đau đớn kêu lên một tiếng, bà úp đầu trên bàn. Hạng Hựu Dịch giữ chặt cánh tay của bà, thanh âm của hẩn như chim hải âu hấp hối trên mặt biển, hẩn nói: “Anh ấy lại chết, giống như trước kia vậy, đem bản thân hủy diệt sạch sẽ, vĩnh viễn rời đi..... Cháu...”

Mẹ Hứa ngẩng đầu, trong mắt bà là nỗi hận khắc cốt ghi tâm. Bà run run lấy điện thoại ra, đặt vào tay Hạng Hựu Dịch, thanh âm ghen ngào nói: “Sự việc của Tiểu Từ, tôi chỉ nghĩ tới nhờ cậu, tôi thật sự không có cách nào, xin cậu giúp tôi..... Giúp tôi đem những người phỉ báng bịa đặt, xúi giục Tiểu Từ đi tìm chết bắt được, tôi muốn kiện bọn họ.

Tôi không cần cái gì, tôi chỉ cần làm cho bọn họ biết, bồi nhọ nghi ngờ đồn đại là quan trọng bao nhiêu.

Tôi muốn bọn họ xin lỗi, xin lỗi đứa con trai đã chết của tôi. ”

2. Chương 2

Giá lạnh mùa đông thổi qua người Hạng Hựu Dịch đang ngồi trên ban công, hắt bật lửa châm thuốc, ngọn lửa tỏa sáng trong bóng đêm.

Hạng Hựu Dịch kẹp thuốc lại gần, hút một ngụm thật sâu.

Khói thuốc tỏa ra nhưng hương vị lại hơi kỳ quái. Hạng Hựu Dịch sững sốt, nhắm mắt cúi đầu nhìn thì thấy đuôi điều thuốc bị dính nước.

Hắn chớp chớp mắt, bực bội trong lòng, đem thuốc ném trên ban công, kéo ghế mây ra đi xuống nhà.

Sau khi hắt đi ngọn lửa thuốc lá từ phía trên ban công lăn xuống đất, ngọn lửa đột nhiên tắt ngúm.

Hạng Hựu Dịch đi vào phòng khách bị vướng, bình rượu dưới chân lăn vài vòng rồi đứng yên. Hạng Hựu Dịch hít sâu một hơi đi qua vỏ bình rượu, nằm lên sofa.

Từ sau ngày mẹ của Hứa Từ đi tìm hắn, Hạng Hựu Dịch ngay lập tức bỏ công tác thuộc về mình. Hắn đến nhà Hứa Từ, ngồi trong phòng y cả buổi trưa, ăn cơm cùng mẹ Hứa, ngày hôm sau đi nhà tang lễ cùng bà.

Hứa Từ hoá táng chưa trôi qua ngày 7 tháng 5 thì đã trở thành tro cốt.

Đây là lần đầu tiên Hạng Hựu Dịch nhìn thấy Hứa Từ sau khi chia tay. Hắn đã từng nghĩ nhờ đâu có một ngày hắn lại có thể nhìn thấy Hứa Từ. Đến lúc đó y mang bộ dạng gì, có phải y vẫn độc thân không, có phải y nhìn thấy mình sẽ hối hận lúc trước đã chia tay không, có phải y sẽ gọi Hựu Dịch, nói chúng ta làm lành đi không?

Chỉ cần..... Chỉ cần Hứa Từ nói với hắn, y đã trở lại.

Hạng Hựu Dịch sẽ mềm lòng, sẽ đáp ứng, sẽ lại yêu y.

Nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới lần nữa gặp mặt, Hứa Từ sẽ biến thành tro tàn, để vào trong hộp như vậy.

Hạng Hựu Dịch quỳ trên mặt đất, thân thể khụi khụi không theo không chế, sống lưng cong gập như một đoạn dây cung bị kéo ra chặt đứt.

Rất khó mà tưởng tượng được Hứa Từ đã chết.

Đã chết đại diện cho việc gì? Đó là chưa xảy ra cái gì. Âm thanh tươi cười của anh, anh trịnh trọng nói tôi yêu em, tất cả đều biến mất.

Hạng Hựu Dịch chôn mặt vào đầu gối, trong lòng như bị nổ ra một cái động, máu tươi giàn giụa.

Mẹ Hứa muốn khởi tố những người bôi nhọ bịa đặt nên muốn liệt kê danh sách.

Hạng Hựu Dịch lật xem internet của Hứa Từ, đem những người mở miệng nói lời ác ở mục bình luận viết xuống.

Suốt ba ngày, những ác ngôn ác ngữ đó giống như là xem mãi không xong. Hạng Hựu Dịch nhìn chăm chăm cái bình luận: “Mày đi chết đi” thật lâu, ngón tay véo mạnh vào thịt đùi, đau đớn lan tràn ra, hằn nằm sấp trước máy tính gào rống tên Hứa Từ.

Đóng dấu xuống, danh sách dài 3 trang giấy A4 này là bùa đòi mạng Hứa Từ.

Sau khi mẹ Hứa nhìn thấy liên lạc giọng khóc rống lên, Hạng Hựu Dịch duy trì lý trí, dè cổ họng nhức mỗi xuống nói với bà: “Dì à, hành vi phỉ báng chỉ nhằm vào người tiến hành, không nhất định chỉ tên nói họ. Chỉ cần từ nội dung phỉ báng biết người bị hại là ai, thì có thể cấu thành tội phỉ báng.

Bịa đặt sự thật, phỉ báng người khác - hành vi đó phải thuộc về tình tiết nghiêm trọng mới có thể cấu thành tội danh. Phải xem mức độ nghiêm trọng ra sao. Xét xem nhân cách của người bị hại, danh dự bị hao tổn nghiêm trọng, hoặc làm người bị hại bị rối loạn tâm thần hay làm cho người bị hại..... Tự sát.”

Mẹ Hứa ngẩng đầu, bà hỏi: “Có thể xử phạt mấy năm?”

Hạng Hựu Dịch im lặng mấy giây, sau đó trầm giọng nói: “Ba năm.”

“Chỉ có ba năm?”

Xương cằm mở ra một tác, cứng đờ chuyển động, Hạng Hựu Dịch nắm chặt tay nói: “Ba năm đã không dễ dàng, hơn nữa phần lớn người chỉ là theo mù quáng. Phải tìm ra người bịa đặt trước tiên, còn phải tốn chút thời gian.”

Nước mắt của mẹ Hứa ướt hết giấy, bà khóc không thành tiếng, “Một mạng của Tiểu Từ chỉ đủ..... Ba năm.”

Hạng Hựu Dịch ngẩng đầu, nước mắt trong hốc mắt tràn ra bên cạnh, hấn đứng dậy che mắt lại nói với

mẹ Hứa: “Dì, cháu.....Ra ngoài trước một lát.”

Rời khỏi căn phòng ngột ngạt, Hạng Hựu Dịch vội vàng đi đến WC, đẩy cửa rồi dùng sức đóng lại. Hạng Hựu Dịch kéo cà vạt ra, cổ áo sơ mi mở ra, đôi tay của hắn chống trước gương rửa mặt, nhìn chăm chăm đèn dây tóc đang soi chính mình.

Môi mím lại thành một đường thẳng tắp, chớp mũi thấm mồ hôi lạnh, gân xanh trên trán hiện lên, mí mắt xanh đen hạ xuống. Hắn giống như không quen biết mình trở nên như vậy, nâng tay lên che mắt trái, nháy mắt ướt đầm lòng bàn tay.

Hắn đau buồn gọi Hứa Từ, kêu Tiểu Từ, rốt cuộc chịu không nổi ghé vào bên cạnh bồn rửa mặt. Gương mặt dán vào mặt bàn lạnh băng, hắn nỉ non nói nhỏ, nói: “Tiểu Từ, em rất nhớ anh.”

Nước đột nhiên chảy xuống, bọt nước văng khắp nơi trong bồn, Hạng Hựu Dịch sửng sốt duỗi tay chạm vào đầu rồng kia, nhẹ nhàng ấn xuống, dòng nước đóng lại, vừa thả tay lại bị mở ra.

Nước hình như có sinh mạng, trước khuôn mặt đang đại ra của Hạng Hựu Dịch mà lan tràn. Một giọt nước lại một giọt nước hội tụ với nhau, tìm Hạng Hựu Dịch thắt chặt lại, hắn lui về phía sau một bước, nước chảy ở trước mắt hắn biến thành một chữ.

Đó là một chữ “Song”.

Hạng Hựu Dịch có một thói quen là luôn thích nói một chuyện đến lần thứ hai, thứ ba; không nề hà dặn dò Hứa Từ phải chú ý những cái gì. Hứa Từ bèn cho hắn một cái tên hiệu “Hựu Hựu”, về sau quen thuộc hơn thì “Hựu Hựu” đổi thành một chữ “Song”. Hứa Từ có thú vui ác là nhìn bộ dạng Hạng Hựu Dịch không thể nề hà với chính mình.

Gọi Song nhi Song nhi, nhìn vẻ mặt đau đầu của Hạng Hựu Dịch y liền cười ha ha.

Mà giờ phút này, nước chảy thành chữ, không hề chân thật, là một sự tình quý dị nhưng lại làm Hạng Hựu Dịch mừng như điên.

Hắn thật cẩn thận, lại không dám tin chạm vào dòng nước đang nổi giữa không trung. Lúc chạm đến thì cửa bị mở ra, dòng nước rơi xuống, bọt nước văng khắp nơi.

Nước bắn lên trên mặt Hạng Hựu Dịch, hắn ngẩn ngơ nhìn bốn phía đều là nước trên mặt đất, ngẩng đầu, đồng nghiệp nhanh chóng đóng vòi nước, kỳ quái hỏi: “Hựu Dịch, cậu làm sao vậy? Tại sao mở tận bốn cái vòi nước, nước chảy đầy đất rồi.”

Hạng Hựu Dịch rung mình một cái, đột nhiên hắn bắt lấy tay đối phương nói: “Tôi..... Không phải..... Hứa Từ không chết! Anh ấy còn ở đây, anh ấy vừa ở chỗ này, anh ấy.....”

Nói đến đây hần thống khổ che đầu, đồng nghiệp lo lắng nhìn hần, hỏi: “Cậu mấy ngày không ngủ rồi? Có phải xuất hiện ảo giác hay không? Hựu Dịch, cậu đi xem bác sĩ tâm lý đi, áp lực quá lớn thì sớm hay muộn sẽ xảy ra chuyện.”

“Không phải, tôi..... Tôi thật sự thấy được.” Hạng Hựu Dịch không biết nên nói như thế nào. Hần nhấp miệng, nhìn khuôn mặt đầy hoài nghi của đồng nghiệp, xua xua tay, kéo khóe miệng ra: “Thôi, tôi đi ra ngoài trước.”

3. Chương 3

Sau khi Hạng Hựu Dịch nói chuyện với mẹ Hứa thì mới bắt đầu làm tiếp, hần viết một lá thư khởi tố, dùng tài khoản của Hứa Từ gửi đi.

Hần viết lá thư kia trong ba ngày, dùng lý trí của mình giải bày ngắn gọn súc tích sự việc tàn nhẫn cực điểm này, giống như một loại lăng trì đối với chính mình. Hạng Hựu Dịch không dám tưởng tượng lúc Hứa Từ đối mặt với việc này thì tâm tình ra sao.

Sau khi tin khởi tố tin phát ra, Hạng Hựu Dịch nằm trên sofa nhắm mắt lại, trong tay cầm di động. Không bao lâu sau lại nghe thấy tiếng chuông nhắc nhở liên tiếp vang lên.

Ban đầu hần không để ý, mãi đến khi di động rung lên, lòng mi Hạng Hựu Dịch mới run rẩy. Trong chỗ tối tăm lộ ra khuôn mặt trắng bệch như giấy trông có vẻ mệt mỏi yếu ớt, ngũ quan xinh đẹp dễ nhìn như một tác phẩm nghệ thuật. Hần rũ mắt nhìn vào điện thoại, thì ra là đồng nghiệp ở Sở luật gọi tới.

Hạng Hựu Dịch mở điện thoại, thanh âm nôn nóng của đối phương truyền đến: “Hựu Dịch, cậu có thấy không? Tài khoản của Hứa Từ đột nhiên bị xóa bỏ, mở ra không có gì hết.”

Hạng Hựu Dịch sững sốt mở loa, ngay sau đó mở tài khoản Hứa Từ, load lại mới nhìn thấy những người điên cuồng chia sẻ và bình luận. Hần nắm chặt tay, chần chờ đánh ra một tin chào, đổi thành chế độ chỉ mình mới thấy được, lại không thể tuyên bố.

Hạng Hựu Dịch nhăn mi đứng lên, hần nắm tóc đi qua đi lại trong phòng khách, bộ dạng càng thêm táo bạo không yên, thân thể gầy ốm giống như tờ giấy mỏng.

Hần niết di động, nhìn chằm chằm màn hình, hốc mắt đỏ lên.

Khúc sau tất cả đều trở nên phức tạp thông thả, gọi điện thoại khiếu nại, liên hệ cho người khác người, tìm về tài khoản. Vậy mà nội dung lại bị cắt bỏ toàn bộ.

Thật ra lần bị cắt bỏ này đối với việc Hạng Hựu Dịch khởi tố không gây ảnh hưởng gì nhưng đó là những thứ Hứa Từ viết ra, là mỗi một ngày mỗi một giây của Hứa Từ, là tất cả những thứ thuộc về y khi y còn sống.

Hạng Hựu Dịch cuộn tròn người ngồi trên sofa, lướt đi động nhìn những thứ vẫn còn lưu lại trong bộ nhớ cache, tất cả chỉ còn một nửa.

Ngày thứ hai, Hạng Hựu Dịch đến Sở luật, khi đồng nghiệp nhìn thấy hắn sững sốt vài giây rồi hỏi hắn vừa mới ăn cơm xong sao?

Hạng Hựu Dịch không thèm để ý gật đầu, đồng nghiệp nhăn mi lại rồi bọn họ cùng đi vào thang máy. Hạng Hựu Dịch nhìn chăm chăm con số chậm rãi bay lên, hắn đột nhiên mở miệng, âm thanh hơi ách hỏi: “Đột trước cậu giới thiệu cho tôi phương thức liên hệ bác sĩ tâm lý là gì?”

Biểu tình đồng nghiệp khê biến, hỏi: “Cậu còn nhìn thấy ảo giác sao?”

“Không. Hai ngày nay chưa nhìn thấy cái gì, chỉ là không ngủ được thôi. Đã ba ngày nay tôi không ngủ rồi.”

Hạng Hựu Dịch nhắm mắt lại nói: “Tôi cảm thấy rất mệt. Cậu có thuốc hỗ trợ giấc ngủ không, có thể cho tôi một ít chứ?”

“Loại thuốc này sao lại uống bậy được, cậu chờ một chút, tôi cho cậu phương thức liên hệ. Có muốn tôi đi cùng cậu không?.”

Hạng Hựu Dịch lắc đầu, “Không cần, tôi có thể tự đi một mình.”

Không biết bắt đầu từ khi nào, những lời “Tôi có thể làm một mình” này từ miệng Hạng Hựu Dịch nói ra ngày càng nhiều.

Thật ra trước kia, hắn cũng không thể.

Lái xe sẽ phải sử dụng hướng dẫn, mua đồ vật gì sẽ mua sai, đồ điện không dùng tới chất đầy trong nhà, đều là Hạng Hựu Dịch mua. Hứa Từ thường xuyên cười nhạo hắn, nói hắn mua những đồ không cần dùng, vứt trong nhà chỉ để trang trí.

Hứa Từ và Hạng Hựu Dịch là hai người khác nhau hoàn toàn. Hạng Hựu Dịch nhìn nghiêm cẩn, học bá top đầu, thành tích tốt, là luật sư có thể nói người ta phát khóc, lại là người có EQ thấp, đặc tội rất nhiều người.

Hứa Từ khác hắn, từ bé anh đã không thích học, thi đại học tùy tiện chọn một trường học nghệ thuật gần Hạng Hựu Dịch, hệ âm nhạc. Về sau tự mở một quán bar nhỏ, ” đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày”*, rất nhiều bạn bè của anh đều thích đến quán bar nhỏ anh mở chơi.

Ở trong mắt người ngoài, Hứa Từ tản mạn lại bất bẻ, rõ ràng không xứng với Hạng Hựu Dịch. Ngay cả mẹ Hứa Từ cũng từng buồn bực, Hạng Hựu Dịch sao lại thích Hứa Từ?

Thích cần gì lí do?

Từ khi bắt đầu học cao trung (cấp 3), vào mùa hè năm đó, Hứa Từ tặng hẳn bài hát đầu tiên anh sáng tác. Khi đó, cái cây lắc lư tỏa bóng che khắp nơi, ánh nắng lập lờ chiếu qua hàng cây sáng chói khiến hẳn phải nheo mắt lại. Bỗng thấy giữa tiết trời nắng nóng như đổ lửa của mùa hè, một thiếu niên xuất hiện, là Hứa Từ, là.... người hẳn thích.

Từ sau khi Hứa Từ rời đi, không có người hỏi hẳn công tác có mệt hay không, dặn dò hẳn phải ăn cơm tốt.

Hẳn không cần nghe Hứa Từ oán giận đồ ăn không thể ăn, cũng không cần lo lắng Hứa Từ có phải lại bị bệnh hay không.

Càng sẽ không bị người ta ôm, hỏi hẳn, “Em lại đây nghe thử xem có thích hay không?”

Hứa Từ viết cho hẳn mấy chục bài hát, anh ở quán bar ngẫu nhiên sẽ hát một hai bài, Hạng Hựu Dịch xong việc sẽ đi nghe. Hứa Từ ở trên sân khấu cầm đàn ghi-ta, nói vào microphone, nhìn Hạng Hựu Dịch chớp mắt.

Anh nâng ngón tay lên chỉ vào người phía dưới chỗ ngồi, lớn tiếng nói: “Kế tiếp là một bài hát cho người tôi yêu nhất.”

Hứa Từ lãng mạn, Hứa Từ hát tình ca, cũng là Hứa Từ tàn nhẫn.

Gặp người tốt nhất trên thế giới xong, sao có thể thích người khác nữa, sao có thể quên được anh.

Ra khỏi Sở luật, Hạng Hựu Dịch đi tìm bác sĩ tâm lý do đồng nghiệp giới thiệu, xe đi vào đường nhỏ dọc hai bên đường đều trồng cây bạch dương.

Sau khi mùa đông bắt đầu, nhánh cây nơi này bị cắt tỉa, giờ chỉ còn lại cành khô trụi lủi. Ở trong không trung xanh biếc và ánh nắng hồng lạnh, tất cả đều hiu quạnh khô khốc.

Vượt qua bốn năm cái đèn xanh đèn đỏ, cuối cùng cũng dừng lại trước một tòa nhà cao lớn. Giờ phút này ánh mặt trời đang dần lặn, khói sương nổi lên bốn phía, ráng chiều màu đỏ chiếu qua cửa xe hắt vào mặt hẳn.

Xe đi vào gara ngầm, ánh sáng rút đi dần, ở khoảnh khắc đó tầm mắt chợt trở nên tối đen. Hạng Hựu Dịch dừng xe ở vị trí tốt, khi xuống dưới đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, hẳn duỗi tay sờ áo khoác sau xe, vắt trên cánh tay rồi rút chìa khóa ra, xuống xe.

Đi đến thang máy của gara thì cỗ lạnh lẽo càng mạnh, Hạng Hựu Dịch cau mày mặc áo khoác vào, tay xỏ vào túi áo, vừa hay đụng tới nửa bao thuốc trước kia ném vào phía trước ném vào.

Hắn nâng tay lên, lòng bàn tay nhẹ nhàng cọ xát yết hầu, Hạng Hựu Dịch khụ một tiếng.

Sau khi cưỡi thang máy đi lên, hắn không vội vã tiến vào tòa nhà lớn, mà là đi tới một góc cửa ngoài để gió lạnh tùy ý thổi qua. Hắn tìm một cây cột để dựa lưng vào, gió từ hai sườn thổi qua người.

Hạng Hựu Dịch cầm lấy hộp thuốc, giữ ra một cây thuốc, kẹp vào hai ngón tay, lấy bật lửa ra, “Ca” một tiếng, châm thuốc lá lên.

Hắn không thường hút thuốc, khi học cao trung áp lực học hành lắm mới hút một điếu. Hứa Từ không thích khói nên Hạng Hựu Dịch không dám nói cho hắn, hiện tại Hứa Từ không còn nữa, vĩnh viễn không còn nữa.....

Hạng Hựu Dịch cắn thuốc lá, nhẹ nhấp môi, hắn biết sẽ không còn ai để ý đến mình nữa.

Không trung dần dần tối đi, từ hồng đậm rồi tới đỏ sẫm, từ tầng lớn như máu sền sệt tới màu dần lộ ra ánh sáng xanh sẫm và đen.

Mây đen uốn lượn trên trời cao như ánh sáng vẫy vẫy độc, bao phủ xuống dưới.

Hạng Hựu Dịch ngậm thuốc trong miệng, ngây ngốc nhìn kia mảnh trời đen kia. Hắn run lập cập không nhìn lên trên nữa mà đảo mắt quanh mình, bỗng nhiên chấn động mạnh.

Nếu như tầm mắt thường ngày dùng để ngắm nhìn có thể hóa thành vật thật, giờ phút này ánh mắt Hạng Hựu Dịch dồn dập tới mức có thể so sánh với bom nguyên tử đang phóng đi, oanh tạc cái tường đối diện kia.

Là thứ gì ở nơi nào?

Một bóng dáng hư vô?

Một mảnh tối đen?

Một hình dáng thật quen thuộc.

Là ảo giác sao?

Là nằm mơ sao?

Là vì hắn mỗi một nên tâm trí thất thường sao?

Hắn tự hỏi trong lòng, não bộ rít gào, thần sắc lại ngây ngốc. Cứ nhìn chăm chăm, đến tận khi một bóng dáng cao gầy đi đến trước người hắn.

Chủ nhân của hình dáng ở trong bóng tối hiện ra, rũ mắt nhìn hắn, niết môi dưới đang ngậm thuốc của hắn hỏi, “Vì sao còn học được hút thuốc rồi?”????

Mất mà tìm lại.....

Đầu Hạng Hựu Dịch đầu xoay tròn bốn chữ này, hắn ngốc ra mờ mịt nhìn, duỗi tay chạm vào, khó khăn lắm mới đụng tới đã hết sức. Chống đỡ đôi chân mềm nhũn của mình, thân thể lại ngã xuống, hắn không đụng tới cái gì hết, cả người rơi vào đầm lầy.

4. Chương 4

Hạng Hựu Dịch tỉnh lại ở nơi tối tăm, khoảng khắc xóc mí mắt lên thân thể đột nhiên run rẩy, bật dậy. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh mình gọi tên Hứa Từ.

Là phòng của hắn, từ cửa sổ ánh trăng dịu dàng tỏa sáng chiếu vào phòng, chảy trên sàn gỗ. Cửa phòng đóng chặt, Hạng Hựu Dịch hạ hô hấp xuống thấp thì nghe được một tiếng vang nhỏ. Hắn ngăn người đứng lên, không kịp xỏ dép lê vào đã bước nhanh tới cửa, đẩy cửa phòng ra.

Phòng khách TV đang mở, trên màn hình là một trò chơi trước kia Hứa Từ thích chơi, nhân vật trò chơi nhân vật được thực hiện thao tác chuyển động. Hạng Hựu Dịch nghiêng đầu nhìn về phía sofa, tay cầm màu đen trôi nổi giữa không trung.

Hạng Hựu Dịch trợn to mắt, xoa nắn mắt mình, đột nhiên một tiếng “GAMEOVER” phát ra dọa Hạng Hựu Dịch hoảng sợ, nghiêng đầu nhìn lại thì giao diện trò chơi đã chuyển thành màu xám.

Tay cầm trò chơi rơi trên sofa, phòng khách lại trở về sự im ắng lúc trước. Hạng Hựu Dịch đi về phía trước một bước, đến gần sofa thử thăm dò, thân thể nghiêng về phía trước chạm vào không khí.

“Hứa Từ? Là anh à?”

Hắn nhỏ giọng gọi, ở trong phòng khách trống rỗng có vẻ buồn cười.

Hô lên vài tiếng nhưng không ai đáp lại hắn, Hạng Hựu Dịch ngơ ngẩn nhìn bốn phía, hắn kéo khóe miệng ra cười tự giễu.

Có phải thật sự xuất hiện ảo giác không?

Liên tiếp cho rằng anh ấy còn ở đây, cho rằng đã gặp được anh, tưởng anh đã trở lại.

Nhưng..... Sao có thể?

Sau vòng sinh tử, âm dương cách trở, Hứa Từ sớm đã biến thành tro tàn, chưa xuất hiện cái gì hết.

Hạng Hựu Dịch quỳ trên mặt đất, ghé vào sô pha mà nắm chặt tay đấm vào bên ngoài, da sô pha màu xám hăm xuống lại bị nước mắt của hắn làm ướt nhẹp.

“Hựu Hựu, sao em lại khóc ở đây?”

Đột nhiên sau người vang lên một thanh âm, thân thể Hạng Hựu Dịch chấn động quay đầu lại.

Ở trước ánh sáng màn hình TV, ở sau làn nước mắt của Hạng Hựu Dịch, ở thời điểm hắn tuyệt vọng sắp hồng mắt lại được đốt lên ngọn lửa hi vọng khiến hắn mừng như điên. Hứa Từ nghiêng đầu, cười nhìn hắn.

Y nói: “Bảo bối, có nghĩ đến anh không?”

Hô hấp của Hạng Hựu Dịch hô hấp như sắp ngừng đến nơi, hắn cắn môi, cúi đầu, thân thể run rẩy không ngừng. Hắn dựa vào sô pha đứng lên, thật cẩn thận đi tới, vào khoảnh khắc tay đụng tới Hứa Từ thì ngừng lại, nhẹ giọng hỏi: “Có thể xảy ra chuyện không? Có thể tiếp xúc với nhân loại sao?”

Hứa Từ ngẩng ra, ngay sau đó tiến lên một bước, nâng tay lên vòng qua ôm lấy bả vai Hạng Hựu Dịch. Khoảnh khắc anh chạm vào Hạng Hựu Dịch, đối phương đã gấp không chờ nổi mở tay, dùng sức ôm Hứa Từ vào trong lòng ngực.

Ngực hai người chạm vào nhau, dán chặt, Hứa Từ hít sâu một hơi cảm nhận độ ấm ở thân thể Hạng Hựu Dịch cuộn cuộn không ngừng truyền đến.

Sau khi hai người ôm nhau gần như qua một thế kỷ, Hạng Hựu Dịch ngẩng đầu, đôi tay vẫn ôm phía trên bả vai Hứa Từ. Hắn nhìn chằm chằm Hứa Từ, nghiêm túc trịnh trọng nói: “Em rất nhớ anh, Tiểu Từ.”

Hứa Từ nhấp môi, trên khuôn mặt xinh đẹp nở rộ ra một đóa hoa.

Hạng Hựu Dịch nắm tay Hứa Từ không buông, đối phương bị hắn kéo đến sô pha ngồi xuống, hắn nhìn chằm chằm Hứa Từ, bàn tay từng chút từng chút một chạm vào thân thể Hứa Từ. Bắt đầu yừ đầu ngón tay hướng lên trên, mỗi một tác đều thử vuốt ve, tiếp xúc đến là vật thật nhưng không có độ ấm cũng không có tim đập. Trong lòng hắn dấy lên căng cứng, dọc theo ngực đi xuống, ở giữa hai chân tạm dừng rất ngắn rồi sau đó xem nhẹ đi qua.

Hứa Từ tùy ý để hần vuốt ve, đôi tay chống ở hai sườn, ngẩng đầu nhìn hần. Hạng Hựu Dịch đứng ở trước người y, rũ mắt đảo qua quần áo của y, dừng một chút hỏi: “Vì sao lại mặc trang phục như thế này?”

Vừa rồi quá kích động không nhìn rõ, giờ phút này cẩn thận nhìn xuống mới phát hiện đồ Hứa Từ mặc chính là đồng phục cao trung to rộng, xanh trắng đan xen.

Hứa Từ kéo quần áo trên người một chút nói: “Mẹ anh thiêu cho. Nơi đó anh chỉ có vài bộ trang phục hiện tại, bà liền thiêu cho anh thật nhiều quần áo thời cao trung, nhưng bộ đồng phục này mặc thoải mái nhất.”

Hứa Từ nói xong còn nhìn Hạng Hựu Dịch chớp mắt vài cái, Hạng Hựu Dịch không nói lời nào, Hứa Từ thò lại gần giữ chặt tay hần nói: “Nhưng mà giày này hơi rộng chân, em giúp anh thiêu mấy đôi đi, ở dưới anh cũng chưa có đôi giày nào tốt để đi.”

Như thế này không giống đối thoại của người bình thường, Hạng Hựu Dịch cố tiếp thu, cảm căng thẳng nhìn Hứa Từ, thấp giọng hỏi: “Anh muốn đôi giày nào?”

“Giúp anh thiêu đôi giày bản giới hạn kia đi, còn giày da thủ công em tặng sinh nhật anh, anh cũng muốn.”

“Anh chờ một chút.....”

Hạng Hựu Dịch nghe hần nói như vậy lập tức muốn đi lấy, khi đi đến một nửa đột nhiên ngậy ngẩn cả người, hần quay đầu lại nhìn về phía Hứa Từ, hỏi hần: “Anh quên mất sao? Thời điểm anh rời khỏi em, đem đồ vật của chính mình đều mang đi, em..... Em nơi này..... đều không có cái gì.”

Hứa Từ ngẩn người, anh ôm đầu nhẩn lại mi, mờ mịt nói: “Anh đã quên.....”

Hạng Hựu Dịch nhìn y, lại nhìn về phía vách tường bên kia, Hứa Từ đứng ở dưới ánh sáng không có bóng dáng, ánh sáng xuyên thấu thân thể anh khiến anh giống như lại muốn biến mất. Hạng Hựu Dịch lập tức tiến lên ôm lấy anh, trong lòng hần sợ hãi, cả người đều sợ hãi.

Hứa Từ chấn động, nâng bàn tay lạnh băng lên, nhẹ nhàng chậm chạp buông xuống, dừng ở đỉnh đầu Hạng Hựu Dịch.

Kiên cường chống đỡ cho tới nay, cho tới nay nói “Tôi có thể”, cho tới nay đều chưa từng lộ ra tư thái mềm yếu tại một khắc này nhẹn không được nữa, khóc rống lên.

Gắt gao ôm Hứa Từ, nghe anh gọi nickname của mình, làm anh không thể lại rời đi nữa, làm anh không thể lại buông mình ra.

Hứa Từ thở dài, anh nâng cằm Hạng Hựu Dịch lên, ở trên phiến môi ướt nước mắt của hần nhẹ nhàng hôn.

Gọi một tiếng “Bảo bối”, rồi sau đó ôm sát hẳn.

5. Chương 5

Hạng Hựu Dịch hình như đang nằm mơ, cảnh trong mơ là Hứa Từ đã trở lại bên cạnh hẳn, là người cho hẳn hy vọng lại đi không từ biệt, gieo cho hẳn nỗi đau khổ.

Hắn gắt gao ôm lấy Hứa Từ, đôi tay đè bên hông Hứa Từ, vùi mặt vào lồng ngực lạnh như băng của anh.

Hạng Hựu Dịch hít khí thật sâu, phát ra âm thanh như bị bóp nghẹn. Âm thanh ấy dường như bị ngâm trong nước đầy một mối hỏi: “Đây là mơ sao? Hay vẫn là ảo giác của em? ”

“Không phải mơ, là sự thật.” Hứa Từ nâng mặt Hạng Hựu Dịch lên, nhìn thẳng vào mắt hẳn. Hứa Từ rất ít khi thể hiện thần sắc nghiêm túc như bây giờ, từ lông mày đến khóe miệng đều mang nét trịnh trọng.

Hạng Hựu Dịch vẫn sợ hãi, ngón tay xẹt qua lưng Hứa Từ, đột nhiên túm bộ đồng phục xanh trắng trên người Hứa Từ kéo xuống, Hạng Hựu Dịch ôm lấy cổ anh cắn lên trên yết hầu.

Hắn muốn xác nhận cái gì?

Muốn chứng minh cái gì?

Tất cả có phải đều chân thật hay không?

Hắn muốn dùng thân thể của mình chứng thực, hắn muốn cảm nhận, muốn trải nghiệm, muốn ôm Hứa Từ. Anh có phải đã trở lại thật sự hay không, có phải thật sự ở trước mắt hay không, không dám tin tưởng thể nên hẳn biểu hiện không giống mình trước kia.

Hắn đẩy mạnh Hứa Từ lên sofa, vội vàng khát vọng hôn, bắt đầu từ ngọn tóc, mỗi một dấu hôn liền hô tên Hứa Từ lên, nước mắt nhỏ giọt theo cằm.

Đuôi lông mày, là của tôi.

Khóe mắt, là của tôi.

Chóp mũi, khóe miệng tất cả đều là của tôi.

Hôn đến hầu kết thì dùng sức cắn lên, liếm hôn ở trên nơi in dấu răng, khóc lóc xin lỗi hỏi y đau không?

Nhưng không ngừng hôn.

Hứa Từ tùy ý để hấn làm, Hạng Hựu Dịch tách hai chân Hứa Từ ra, đầu gối đỉnh lên tiến vào, Hứa Từ kêu rên một tiếng, ngửa đầu nhìn hấn.

Hạng Hựu Dịch không cởi quần áo trên người ra, ở trên người Hứa Từ tưởng niệm một lúc, sợ tất cả sẽ biến mất. Hạng Hựu Dịch ngẩn ngơ nghe Hứa Từ nói: “Bảo bối, tại sao lại không di chuyển?”

Hạng Hựu Dịch nhìn chằm chằm thân thể Hứa Từ, ánh mắt lướt trên thân thể tái nhợt, phía trên làn da trắng bệch là một vết xanh đen lớn. Mắt Hạng Hựu Dịch lộ ra ánh sáng lạnh, nhìn miệng vết thương sau thắt lưng y: “Đây là cái gì?”

“Làm sinh thiết tạo ra lỗ hồng.”

Hứa Từ nhẹ giọng nói với hấn, Hạng Hựu Dịch nháy mắt rùng mình.

Cuối cuộc đời của Hứa Từ đến tốt cùng là làm sao để vượt qua?

Anh là người yếu ớt sợ đau như vậy, khi bị cảm đều khóc lóc kể lể vô cùng đáng thương, chịu đựng những thứ này như thế nào?

Quá tàn nhẫn, đối với Hứa Từ mà nói thì quá tàn nhẫn.

Bả vai Hạng Hựu Dịch động đây, hấn dùng cánh tay che lại nửa khuôn mặt nói: “Là em thì tốt rồi, người sinh bệnh là em thì tốt rồi.”

“Hựu Hựu.....”

Hứa Từ nắm lấy tay hấn kéo ra, hai mắt đối phương đã đỏ lên, Hứa Từ muốn nói cái gì đó thì thấy Hạng Hựu Dịch quỳ trên mặt đất, đôi tay ôm chặt lấy hai chân hấn, chôn mặt vào nói: “Không cho anh bỏ em nữa.”

Trong khung cảnh ánh sáng và bóng tối giao hòa, thanh âm cõi lòng tan nát bị phân tán của hấn trở nên rõ rệt. Hạng Hựu Dịch khóc nức nở, Hạng Hựu Dịch hô hấp dồn dập và Hạng Hựu Dịch nôn nóng chờ đợi.

Hứa Từ không đành lòng, chỉ có thể nói “Được”.

Hấn tiến lên phía trước ôm chặt lấy Hứa Từ.

Thân thể dán sát, cọ xát trên da, nước mắt của hắn làm ướt người Hứa Từ. Hứa Từ nâng hắn lên, Hạng Hựu Dịch ghé vào trên người anh khóc không thành tiếng.

Thân thể Hứa Từ vẫn rất lạnh, Hạng Hựu Dịch nghiêng tai cảm nhận được thân thể đầy ý lạnh không phập phồng không biến hóa này, đôi tay nắm chặt lấy cánh tay Hứa Từ.

Hắn ngẩng đầu, dán sát vào tách thân thể anh ra, bộ vị mở đầy khê run, Hạng Hựu Dịch nắm tay Hứa Từ, buông ra, rồi cúi đầu xuống. Dưới ánh đèn, hắn hạ hàng lông mi nhạt màu xuống, hắn nhẹ giọng nói: “Anh chờ một chút.”

Hắn rời đi, bước nhanh vào trong phòng ngủ. Sau một lát mặc áo choàng tắm mang theo thân hơi nước, về bên người Hứa Từ.

Hầu kết của run rẩy, nói với Hứa Từ: “Em muốn anh.”

Chiếc áo choàng tắm dài rộng mở ra, là thân thể ẩm ướt của Hạng Hựu Dịch. Hắn vừa đi tắm rửa, thân thể có mùi hương nhàn nhạt, hai má đỏ ửng lên.

Hạng Hựu Dịch tiến lên kéo tay Hứa Từ, đặt lên trên đùi chính mình, mang theo ngón tay anh tiến vào. Hạng Hựu Dịch ngẩng cằm lên, đường cong cơ thể anh siết chặt. Hắn nhíu chặt mày, trên khuôn mặt nghiêm nghị là kiềm chế và nhẫn nhịn.

Hứa Từ sờ đến một mảnh ướt át, rút tay ra, đem chất lỏng sền sệt trên tay cho Hạng Hựu Dịch xem. Đối phương rũ mắt, lông mi run rẩy nói: “Em đã bôi trơn tốt.”

Hạng Hựu Dịch một tay giữ chặt Hứa Từ, một cái tay khác xoa ấn giữa háng y. Chạm vào mang cảm giác lạnh lẽo. Hạng Hựu Dịch nhăn mi lại, cúi đầu nhìn Hứa Từ hỏi: “Tại sao lạnh như vậy?”

Hứa Từ còn chưa trả lời Hạng Hựu Dịch đã để tay ở trên vai anh, tách chân ra, thậm chí còn tự ngồi lên. Hô hấp của Hứa Từ cứng lại, anh chưa bao giờ thấy Hạng Hựu Dịch như vậy, hết sức lúng túng. Luật sư độc miệng hỏi: “Còn có thể bắn sao? Em muốn anh bắn vào.”

Giây tiếp theo, Hứa Từ túm chặt cánh tay Hạng Hựu Dịch. Khi hắn còn chưa hoàn toàn nuốt vào thì đột nhiên đâm vào, nguyên cây hoàn toàn đi vào.

Vô cùng lạnh lẽo, thành ruột mềm ẩm của Hạng Hựu Dịch bao bọc lấy vật cứng lạnh băng kia, giống như một đoạn băng ra vào trong cơ thể, hắn kêu rên theo động tác run rẩy của Hứa Từ.

Hai chân cuộn lại quỳ ở hai bên sườn, phía sau lưng hơi cong, trán đặt trên vai Hứa Từ, Hứa Từ nói: “Anh có thể bắn hay không vẫn phải phụ thuộc vào em - bảo bối.”

Y vỗ nhẹ đùi Hạng Hựu Dịch, cắn lỗ tai hắn, thì thầm: “Kẹp chặt hơn.”

“Này.....”

Phía sau siết chặt, va chạm tác động. Thân thể bao nhiêu năm không ma hợp, dù cho đó là khối băng cũng có thể làm Hạng Hựu Dịch cứng cứng, vật cứng đỉnh trên bụng Hứa Từ, Hứa Từ duỗi một tay ra sờ, chỉ vài cái đã làm Hạng Hựu Dịch bỏ vũ khí.

Cùng lúc đó, Hạng Hựu Dịch cảm thấy thành ruột bị tưới nước lạnh lên. Hắn kêu ra tiếng, thân thể run run, Hứa Từ ôm chặt hắn, lại một lần chôn nhập thật sâu.

Lạnh băng rời khỏi cơ thể, cơn ớn lạnh biến mất, Hạng Hựu Dịch mở mắt ra nhìn chằm chằm Hứa Từ. Hắn nâng tay lên nắm lấy cánh tay Hứa Từ, lại hỏi vấn đề khi nãy: “Đây có phải mơ không?”

“Không phải mơ.” Hứa Từ trở tay nắm lấy tay hắn.

Đêm hôm đó Hạng Hựu Dịch ngủ say, những ngày khổ đau kia giống như mới là một giấc mơ.

Hiện tại tỉnh lại khỏi cơn ác mộng, người rời đi lại trở về, hắn gắt gao ôm Hứa Từ, cả đời này không muốn tách ra lần nữa.

Ánh nắng ban mai bắt đầu xuất hiện, Hạng Hựu Dịch tỉnh lại, cơ thể được đắp một tấm vải trắng được chiếu sáng bởi ánh mặt trời. Khoảnh khắc mở mắt ra, Hạng Hựu Dịch đột nhiên chấn động. Hắn nghiêng đầu nhìn lại, bên cạnh trống rỗng, không có cái gì.

Hạng Hựu Dịch mờ mịt vô thức chạy ra khỏi phòng ngủ, đi vào phòng khách nhưng vẫn không thấy gì. Hai chân nhũn ra ngã trên đất, Hạng Hựu Dịch cuộn tròn thành một nắm, bất lực chất vấn không khí.

“Kẻ lừa đảo, anh là kẻ lừa đảo! Anh nói không phải mơ nhưng anh đang ở đâu?”

Hắn dụi đầu xuống sàn, nức nở” “Em ở đâu? Tiểu Từ, đừng đùa với anh.”

6. Chương 6

Cảm giác sau khi chết đi rất kỳ quái, giống như cơ thể của mình lại không phải là của mình. Anh ý thức được mình đang tồn tại, nhưng cũng hiểu rõ mình đã chết.

Khoảnh khắc sinh mệnh biến mất đáng lẽ không nên có điều gì mất mát với người còn sống.

Đây là quy luật của thế giới, không thể chống lại các quy tắc, nhưng Hứa Từ đã thoát khỏi gông cùm xiềng xích này.

Thật mệt, anh nhẹ nhàng ôm lấy Hạng Hựu Dịch, lau nước mắt cho Hựu Hựu.

Hứa Từ tới gần hắn vào ban ngày, đặt tay lên người Hạng Hựu Dịch nhưng bàn tay lại xuyên qua bờ vai của hắn. Thân thể dần dần trở nên mỏng và nhẹ, như là một mảnh giấy bị nước làm ướt nhẹp.....

Anh không thể làm được gì, bởi vì anh đã chết.

Hứa Từ nhìn Hạng Hựu Dịch nằm sấp trên mặt đất, thân thể run rẩy, không còn là Hạng Hựu Dịch không gì phá nổi anh quen thuộc. Hựu Hựu của anh yếu ớt giống như sắp bị phá vỡ.

Hứa Từ muốn ôm lấy hắn, muốn nói với hắn anh ở đây, anh ở bên cạnh em, anh không rời đi và Hựu Hựu, anh không lừa em.

Thân thể như khói nằm bên cạnh Hạng Hựu Dịch, Hứa Từ nhẹ nhàng nâng tay, khi sắp chạm vào Hạng Hựu Dịch liền biến mất.

Hạng Hựu Dịch nằm trong phòng khách một lúc lâu. Hắn quay người lại và dùng tay che mắt mình. Đột nhiên cửa phòng bị gõ vang, Hạng Hựu Dịch run lên ngẩng đầu lập tức, khi nghe thấy thanh âm của đồng nghiệp thì lại nằm xuống trong vô vọng.

Hạng Hựu Dịch chống tay xuống đất bò dậy, để chân trần đi đến trước cửa, mái tóc đen mềm rũ xuống trước mặt. Hắn mở cửa, khi đồng nghiệp nhìn thấy hắn thì ngẩn người, hỏi: “Cậu làm sao thế?”

Hạng Hựu Dịch lắc đầu, hắn nhú mào, “Có chuyện gì sao?”

“Hôm nay cậu không tới Sở luật, gọi điện thoại cho cậu cậu cũng không bắt máy, tôi sợ cậu xảy ra chuyện.”

“Tôi ổn.”

Người nói không có việc gì mà mặt trắng như tờ giấy, mí mắt môi môi lộ ra sự xa cách, so với trước đây càng thêm lạnh lùng.

Đồng sự nhăn mi lại, hắn hỏi: “Sự việc về mẹ của Hứa Từ cậu chưa biết?”

Hạng Hựu Dịch sửng sốt: “Chuyện gì?”

“Bà ấy đang nằm viện.”

Cánh cửa mở một nửa đột nhiên đóng lại, Hạng Hựu Dịch ngẩn ra, hần quay đầu lại nhìn bốn phía, mắt lộ ra sự mừng rỡ như điên. Cánh cửa đóng lại một lần nữa bị gõ vang, đồng nghiệp hoang mang nhìn Hạng Hựu Dịch: “Cái cửa này làm sao thế?”

Hạng Hựu Dịch dừng một chút: “Gió quá lớn.”

“À?” Đồng sự nhìn về phía cửa sổ đóng chặt, mặt đầy khó hiểu. Hạng Hựu Dịch xoay người, bước chân dồn dập, hần vừa đi vừa nói: “Tôi muốn đi bệnh viện, Lâm Hiến, phiền cậu giúp tôi..... Giúp tôi giấy xin nghỉ giả đi.”

“Không thành vấn đề.”

Hạng Hựu Dịch cảm tạ Lâm Hiến xong, một mình xuống gara ngầm lấy xe. Khi xuống cầu thang, đèn cảm ứng sáng lên, Hạng Hựu Dịch ngẩng đầu nhìn vào hành lang tối một nửa, nhẹ giọng nói: “Tiểu Từ, anh ở đâu?”

Giọng hần vang vọng trong hành lang trống trải, nhẹ nhàng vang lên lại yên tĩnh hạ xuống, đèn cảm ứng chậm rãi tối đi.

Hạng Hựu Dịch đứng ngây ngốc một lúc lâu, không có phản ứng gì xuất hiện nữa. Hần thở dài một hơi, bước chân đang tạm dừng tiếp tục đi xuống cầu thang, đèn cảm ứng sáng lên, bóng dáng cô đơn mờ nhạt của hần in lên vách tường.

Lái xe đến bệnh viện, Hạng Hựu Dịch đi vào khu điều trị nội trú. Mẹ Hứa bị ngất do huyết áp quá cao, may mắn lúc ấy đang ở Sở luật, kịp thời chạy chữa mới không đáng ngại.

Hạng Hựu Dịch tới phòng bệnh, mẹ Hứa mẫu đã tỉnh, nhìn thấy Hạng Hựu Dịch thì hốc mắt bà lại đỏ bừng. Hạng Hựu Dịch đi đến trước mặt bà, nhẹ giọng nói: “Dì à, dì có khỏe không?”

Mẹ Hứa kéo khoe miệng ra, lắc đầu, “Xin lỗi cậu, Hựu Dịch. Đã làm cậu lo lắng.”

Hạng Hựu Dịch không thể nói nhiều với trưởng bối, hần im lặng vài giây, nói: “Tiểu Từ, anh ấy.....”

Mẹ Hứa mẫu ngắt lời hần, thở dài: “Tôi biết sự việc của Tiểu Từ không dễ dàng, buổi sáng cậu không tới đồng nghiệp của cậu đã nói với tôi rồi. Việc khởi tố ở trong nước gần như không có khả năng, nhưng tôi cũng không muốn bọn họ làm gì, tôi chỉ muốn..... họ xin lỗi.”

Hạng Hựu Dịch “Vâng” một tiếng, hần siết chặt tay hạ giọng hỏi: “Dì à, thật sự bởi vì cái này mà Tiểu Từ tự sát sao? Cháu cảm thấy theo tính cách của anh ấy sẽ không vì không chịu nổi lời đồn mà..... Dễ dàng từ

bỏ sinh mệnh chính mình.”

“Thật sao? Nó là đứa trẻ như thế nào? Tôi.... Tôi thế mà không hiểu nó.”

Mẹ Hứa nghe hần nói thì tự giễu cười cười: “Thật ra Tiểu Từ lớn lên như thế nào, tôi hiểu biết rất ít về nó. Nó thích cái gì nó muốn làm cái gì thích ăn cái gì, tất cả tôi đều không biết. Thậm chí đến việc nó thích ai tôi cũng không biết.”

Nàng nhìn Hạng Hựu Dịch, nói với hần: “Hựu Dịch, dì xin lỗi. Tôi không nên nói với cậu những lời lạnh nhạt, không nên ở trước mặt Tiểu Từ mà quở trách cậu, cũng không nên cản trở hai đứa.

Tiểu Từ yêu cậu bao nhiêu, tôi đều biết, nhưng tôi thể quen với việc này..... Thực xin lỗi, Hựu Dịch.”

Nói tới đây, mẹ Hứa cúi đầu, nâng tay lên lau những giọt nước mắt trên mặt, giọng bà anh ách, mỏng manh nói: “Nếu..... Tiểu Từ còn sống thì tốt rồi.”

Hạng Hựu Dịch ngồi cùng Hứa mẫu thật lâu, nghe Hứa mẫu nói về một ít chuyện của Hứa Từ khi còn nhỏ. Thời gian trôi qua rất nhanh, chờ phục hồi tinh thần lại thì đã tối muộn.

Y tá tới kiểm tra phòng nên Hạng Hựu Dịch phải rời khỏi, từ biệt mẹ Hứa, dặn dò bà nghỉ ngơi cho tốt.

Sau khi hần từ phòng bệnh đi ra, tiến vào thang máy, bóng lưng thẳng thẩn sụp xuống. Hần dựa vào thang máy, ngẩng đầu lên nhìn chiếc kính phản sáng ngay phía trên mình, là một khuôn mặt đầy mỗi mọt.

Hần nhắm mắt lại, thang máy chìm dần xuống, thân thể không trọng lực trong vài giây, “Đình” một tiếng, Hạng Hựu Dịch xóc mí mắt lên.

Ở mặt kính trên đỉnh đầu hần xuất hiện một bóng dáng mờ ảo.

Hứa Từ thay quần áo, vào mùa đông này hần vẫn mặc đồng phục hè từ rất nhiều năm trước, nhãn nhúm dùm dó khoác lên người.

Hần kéo cổ áo, không thoải mái lắm, nhìn Hạng Hựu Dịch ngốc ngốc, Hứa Từ bẹp miệng tay thò lại gần, bàn tay lạnh lẽo kéo chặt cánh tay Hạng Hựu Dịch, nói một cách đáng thương: “Hựu Hựu, thật sự em phải thiêu cho anh vài bộ quần áo tốt.”

7. Chương 7

Mừng như điên!

Hạng Hựu Dịch giang hai tay, giữ chặt cánh ta Hứa Từ, một phen túm anh kéo vào trong lồng ngực.

Thân thể gầy gò, cao hơn hẳn một chút bị hắn ôm gắt gao. Hạng Hựu Dịch cắn răng, giọng nói như bị bóp nghẹt: “Anh đi đâu?”

“Hựu Hựu, anh vẫn luôn ở bên cạnh em, chỉ là vào ban ngày em không nhìn thấy anh.”

Hứa Từ nâng tay lên nhẹ nhàng vỗ về gáy Hạng Hựu Dịch: “Đi ra ngoài đi, người bên ngoài đều đang nhìn em đấy.”

Hạng Hựu Dịch sững sốt, nghiêng đầu nhìn lại, ngoài cửa thang máy rộng mở đầy người đứng, trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn.

Ở trong mắt người khác giống như là hắn đang chơi lò xo đôi* vào lúc này. Hạng Hựu Dịch nhấp miệng, thu tay lại, lòng bàn tay rũ xuống đặt ở một bên quần, ngón tay còn lại uốn lượn mắt tự nhiên. Hắn đi từ thang máy ra, đám người lập tức tránh đi, Hạng Hựu Dịch cúi đầu túm Hứa Từ vội vàng rời đi.

Đi đến gara lấy xe, Hạng Hựu Dịch không vội vã lái xe mà dùng tay dè vai Hứa Từ, hắn cúi xuống hôn anh.

Hứa Từ dựa vào trong xe, nâng tay lên ôm lấy eo Hạng Hựu Dịch.

Hôn anh giống như liếm một khối băng, Hạng Hựu Dịch cảm nhận được trên người Hứa Từ lạnh băng, đầu lưỡi chậm rãi lui ra.

Hắn và Hứa Từ chạm mũi vào nhau, Hạng Hựu Dịch rũ mắt thở ra, Hứa Từ yên tĩnh nhìn hắn.

Hạng Hựu Dịch mở miệng hỏi: “Chỉ có trời tối mới có thể nhìn thấy anh?”

Hứa Từ gật đầu, anh nói: “Vào ban ngày anh không thể hóa thành thật thể trước mặt em.”

“Em còn tưởng rằng anh lại rời bỏ em.”

Bả vai Hạng Hựu Dịch sụp xuống, hắn ghé vào người Hứa Từ, vùi mặt vào vai Hứa Từ.

Hứa Từ khẽ vuốt lưng hắn an ủi: “Nếu anh hứa với em anh sẽ làm được.”

“Đừng rời khỏi em, em sẽ sụp đổ mất.”

“Sẽ không.”

Tay Hứa Từ giữ mặt Hạng Hựu Dịch, bốn mắt nhìn nhau, anh ngẩng đầu hôn lên khóe mắt dính chút nước mắt của Hạng Hựu Dịch.

Anh cười nói: “Bảo bối Hựu Hựu trở thành quỷ thích khóc.”

Hạng Hựu Dịch suýt ngã, vành tai nháy mắt đỏ bừng, hấn rời khỏi người Hứa Từ, ngồi thẳng lại. Hai tay hấn xoay tay lái, ho khan một tiếng, trên mặt là chút hồng nhợt chậm chạp hiện lên.

“Đi mua quần áo đi.”

Hạng Hựu Dịch thấp giọng nói, đã khởi động xe mà Hứa Từ lại ở bên cạnh cười ha ha, nhắc bên tai Hạng Hựu Dịch mãi, “Làm sao vậy? Đây là thẹn thùng hả.”

Hạng Hựu Dịch mắt đét tai ngơ, siết chặt tay lái rời khỏi gara.

Có một trung tâm bách hóa gần đó, Hạng Hựu Dịch dừng xe ở bãi đỗ xe ven đường, xuống xe, bước chân ngừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Từ hỏi: “Lạnh không?”

“Không lạnh, chỉ là nhìn không được đẹp lắm.”

Hứa Từ túm đồng phục trên người, Hạng Hựu Dịch nhếch khóe miệng lên: “Em cảm thấy khá đẹp, nhìn rất thuần khiết.”

Hứa Từ nghe xong thì cười xấu xa, nâng tay lên đặt trên vai Hạng Hựu Dịch hấn nghiêng đầu nói: “Thì ra Hựu Hựu thích loại phong cách này.”

Hấn rất thích đùa Hạng Hựu Dịch, xem màu hồng trên xương gò má của đối phương vừa mới biến mất lại hiện lên, cúi đầu hôn lên má Hạng Hựu Dịch một cái.

Vào trong trung tâm thương mại, Hứa Từ không vội vã đi mua quần áo, mà là nói dối bụng, muốn ăn cơm.

“Ăn cơm? Anh ăn như thế nào? Phải mua về thiêu cho anh sao?”

“Không cần, lát nữa em đặt lên bàn thì anh có thể ăn được.”

Nghe anh nói như vậy, Hạng Hựu Dịch bèn đi đến một cửa hàng đồ ăn Quảng Đông. Hắn ngồi ở vị trí, người phục vụ tiến lại gần thấy bàn hắn chỉ có một người, bèn muốn đem một bộ đồ ăn mang đi, Hạng Hựu Dịch liền nói: “Không cần lấy đi, chỗ này có người.”

Người phục vụ ngăn người dừng động tác lại, Hạng Hựu Dịch nhấp miệng, mở thực đơn ra bắt đầu gọi món ăn.

Hắn gọi đều là phần hai người, ngồi ở nhà ăn hắn mới cảm thấy có chút đói, đây là bữa cơm đầu tiên của hắn hôm nay.

Hạng Hựu Dịch chỉ vài món thức ăn, khi nói tên đồ ăn đều phải ngẩng đầu nhìn về phía đối diện một lần. Người phục vụ cúi đầu nhớ kỹ tên đồ ăn, lại cảm thấy kỳ quái, nhìn theo tầm mắt của vị khách nhân này không có cái gì, trống không.

“Bao giờ em cũng không ăn cơm tốt.”

Chờ người phục vụ đi rồi, Hứa Từ mới gọi hắn.

Hạng Hựu Dịch cầm lấy ly pha lê uống một ngụm, vị nước chanh làm ướt đôi môi khô ráo của hắn, hắn nhẹ giọng nói: “Một người ăn cơm không vui.”

Mười mấy năm qua, hắn chưa bao giờ tách khỏi Hứa Từ quá lâu. Mỗi khi đi công tác bên ngoài, vừa đến thời gian ăn cơm Hứa Từ liền sẽ cho hắn gọi điện thoại tới, hỏi hắn ăn cái gì không ăn cái gì, tại sao chưa đi ăn cơm.

Nhưng Hứa Từ đi rồi, rời khỏi hắn, cuối cùng điện thoại không vang lên nữa, bên tai lại im lặng. Chuyện ăn cơm đối với hắn là nhiệm vụ để hắn bảo đảm cuộc sống của mình được duy trì.

Không thú vị không mùi vị, chỉ cần còn sống, tùy tiện ăn một ít là đủ.

“Hựu Hựu, thực xin lỗi.”

Hứa Từ xin lỗi Hạng Hựu Dịch, Hạng Hựu Dịch cúi đầu, hắn nhìn lát chanh trong ly nước phiên muộn nói: “Trước kia em nghĩ chỉ cần anh trở về, em sẽ tha thứ cho anh. Hiện tại cũng như vậy.”

Sao có thể đổ lỗi Hứa Từ?

Không, vĩnh viễn sẽ không.

Hứa Từ của hắn là tốt nhất, là người khi còn niên thiếu hắn khát khao, cũng là vườn địa đàng của hắn sau

khi thành niên. Hứa Từ vĩnh viễn không bị thế tục lây nhiễm, chỉ thích làm việc mình thích. Anh ấy vẫn luôn giống như khi còn niên thiếu vậy, nhiệt tình và tràn ngập mơ ước. Hắn sao có thể đi trách cứ anh.

Nghĩ xong Hạng Hựu Dịch ngẩng đầu, trong đôi mắt là ấm áp thuần thuần khiết, là lông chim, là tuyết trắng xóa tung bay vào mùa đông, rơi vào trong lòng Hứa Từ và rơi trong không khí.

Đúng như Hứa Từ nói, anh có thể ăn cơm, không cần dưa, dùng mình tưởng cướp đoạt mùi hương đồ ăn, rồi sau đó ôm bụng nằm xoài trên ghế kê no.

Hạng Hựu Dịch chậm rì rì ăn xong chén mì, đứng dậy đi tính tiền. Người phục vụ thấy còn một nửa đồ ăn không ăn, hỏi hắn muốn đóng gói hay không, Hạng Hựu Dịch uyển chuyển từ chối.

Ra khỏi nhà ăn, dẫn Hứa Từ đi mua quần áo, nơi Hạng Hựu Dịch đi chính là chỗ Hứa Từ trước đây thường xuyên mua đồ, chọn vài món quần áo. Hắn đi vào phòng thay quần áo, Hứa Từ lập tức tiến lại gần, nửa cơ thể treo trên người hắn.

Anh chọn lựa cuối cùng cũng chọn được hai bộ, Hạng Hựu Dịch nhìn thoáng qua chất vải, nhẹ nhàng gật đầu, “Vải bông và lanh rất dễ cháy.”

Mua quần áo nhanh chóng, vào tiệm cùng lắm chỉ mười phút, Hứa Từ thật hài lòng nắm tay Hạng Hựu Dịch tay, linh thể cơ hồ sắp bay lên.

Anh tưởng Hạng Hựu Dịch phải đi về, lại không nghĩ rằng hắn xoay người lên tầng hai, Hứa Từ hỏi hắn, “Em muốn mua cái gì?”

Hạng Hựu Dịch không nói, chỉ nắm chặt tay anh, đi thang máy lên tầng hai, đi qua một chỗ ngoặt thì lôi kéo Hứa Từ ngóc ngách vào tiệm.

Đó là một cửa hàng thương hiệu chuyên làm nhẫn cưới tùy chỉnh, nhân viên bán hàng nhận ra Hạng Hựu Dịch, nhìn thấy hắn tới thì cười hỏi: “Hạng tiên sinh, người cuối cùng cũng tới, lần này là muốn lấy nhẫn đi sao?”

Hạng Hựu Dịch gật đầu, hắn nhìn về phía bên cạnh, nhân viên cửa hàng thấy hắn hơi hơi nghiêng đầu. Khuôn mặt lãnh đạm xa cách trước nay cười nhạt, trong mắt hiện lên ánh sao lấp lánh, hắn nói: “Người yêu của tôi đã trở lại.”

8. Chương 8

Người yêu của tôi, người tôi thích, người mà sẽ cùng tôi đi cả quãng đời còn lại, chúng tôi sẽ ở bên nhau mãi mãi, trở thành Tiểu Từ của tôi.

Chiếc nhẫn được chuẩn bị rất sớm - từ hơn một năm trước. Hấn không hiểu về những thiết kế này lắm, nhưng lại muốn cho Hứa Từ một chiếc nhẫn có một không hai trên thế giới. Anh bèn suy nghĩ hơn hai tháng, chờ khi nhẫn hoàn thành thì Hứa Từ đã không còn nữa.

Hạng Hựu Dịch luôn không ngừng lên kế hoạch về cuộc sống của chính mình trong tương lai. Khi học cao trung hấn muốn làm luật sư nên đi học khoa luật. Khi hấn thi đi liền đi Sở luật thực tập. Tất cả mọi thứ đều ngay ngắn trật tự, sinh hoạt của hấn luôn lặp lại một cách buồn chán, điểm lóe sáng duy nhất chắc là Hứa Từ.

Hạng Hựu Dịch thu Hứa Từ vào cuộc sống của mình. Mười mấy năm làm bạn, hấn muốn tiến thêm một bước, muốn có một thân phận hợp lý, nghĩ đến hôn nhân, tưởng tượng mình và Hứa Từ sau khi chết vẫn sẽ ở bên nhau.

Từ chồng này thuộc về bọn họ.

Về đến nhà, Hạng Hựu Dịch ném quần áo và nhẫn của Hứa Từ vào trong chậu than, chất liệu quần áo là bông và vải lanh nhanh chóng biến thành tro tàn.

Viên kim cương tiếp xúc với lửa trong không khí, mặt kim cương của nhẫn bạc bị đốt cháy thành khí khi nhiệt độ tăng cao, không dư thừa tro tàn.

Mặt Hạng Hựu Dịch âm hồng, hấn ngẩng đầu nhìn thấy Hứa Từ ngồi xổm bên người hấn. Hai người dựa sát vào nhau, anh khoe khoang chiếc nhẫn trên ngón áp út: “Hựu Hựu, em cầu hôn anh sao?”

“Anh đồng ý sao?”

Hạng Hựu Dịch duỗi tay cầm cổ tay của anh, lại bị Hứa Từ trở tay nắm lấy. Anh giữ chặt tay hấn đặt bên miệng mình, nhẹ nhàng hôn lên nhẫn trên ngón áp út Hạng Hựu Dịch.

Đầu ngón tay Hạng Hựu Dịch run rẩy, không thể kiềm chế sự căng thẳng đang sôi trào dưới đáy lòng, Hứa Từ nhìn hấn, thân thể lạnh băng bị nhẫn bạc bao chặt.

Có chút nóng, tâm bị nóng một chút.

Nếu về sau có thể vẫn mãi như vậy thì tốt bao nhiêu.

Hứa Từ gơ tay búng nhẹ, ngọn lửa tắt, tro tàn tan biến, sương khói trong nhà mờ dần.

Hứa Từ bắt lấy tay Hạng Hựu Dịch tay, ngón tay đan xen, nhẫn trên ngón áp út chạm vào nhau đậm, anh cúi đầu hôn lên môi Hạng Hựu Dịch.

Mỗi một tác trên thân thể Hứa Từ đều lạnh băng, ngón tay tiến vào, liếm hôn đôi môi, hàm răng cọ xát vào hầu kết, tiến vào, hàn ý bao trùm toàn thân làm Hạng Hựu Dịch lạnh run.

Hứa Từ đâm về phía trước, hần nức nở một tiếng lại không chịu lui về sau, hần ôm chặt Hứa Từ, gọi tên của anh, nói: “Em yêu anh.”

Tất cả trong đêm tối đều như một giấc mơ, có ánh lửa, có nước mắt, có lời hứa hẹn.

Hạng Hựu Dịch tỉnh lại, tấm màn rộng mở để ánh mặt trời xuyên thấu vào. Hần chống thân thể ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn về phía bên cạnh trống rỗng. Hạng Hựu Dịch nhếch mép lên cười, nhẹ giọng nói với không khí: “Tiểu Từ, chào buổi sáng.”

Hôm nay Hạng Hựu Dịch có ăn cơm sáng thật ngon, chiên trứng gà và hâm sữa bò cho chính mình. Hần ngồi ở trước bàn đầy ly sữa bò nóng đến bên cạnh, cúi đầu cắn một miếng trứng chiên, độ cung bên khóe miệng không thể che giấu được.

Khi Hạng Hựu Dịch ra khỏi nhà, trên đường đi đến Sở luật thì Lâm Hiến gọi điện thoại tới, hỏi hần hôm nay có xin nghỉ hay không.

Tâm tình Hạng Hựu Dịch rất tốt, hần nói: “Tôi đang trên đường tới. Cậu có muốn uống cà phê không, tôi tiện đường đi mua hai ly.”

Lâm Hiến nghi hoặc khó hiểu: “Cậu làm sao thế?”

Hạng Hựu Dịch cười khê ra tiếng, “Không có gì, tôi chỉ là..... Chỉ là rất vui vẻ.”

Hần cúp điện thoại, hai tay cầm tay lái, liếc vật trang sức ở đầu xe, khóe miệng nhếch lên.

Hạng Hựu Dịch trở về Sở luật, đưa cà phê cho Lâm Hiến, hai ngày qua Lâm Hiến giúp hần không ít việc rồi. Hần nói lời cảm tạ với Lâm Hiến nhưng đối phương liên tục lắc đầu: “Tôi cũng không giúp cậu cái gì. À, đúng rồi, trước kia cậu gửi thư khởi tố trực tuyến đã có một số lượng lớn cư dân mạng trả lời và tất cả bọn họ đều xin lỗi.”

“Là chuyện tốt.”

Lâm Hiến gật đầu: “Tôi chụp hình những bài xin lỗi đăng trên blog, đã đóng dấu hết. Tôi có thể đưa chúng cho mẹ Hứa xem.”

Hạng Hựu Dịch mở máy tính ra, đăng nhập tài khoản của mình, cửa sổ được bật lên nhấp nháy. Sau khi click mở, một tin tức đập vào mắt hần.

Hạng Hựu Dịch sững sờ, hẩn nhìn chăm chăm cái tin tức xa lạ mấy giây, Lâm Hiến hoang mang nhìn hẩn, “Làm sao vậy?”

Hẩn nghiêng đầu nhìn lại, thần sắc thay đổi: “Hựu Dịch, cái này ai phát cho cậu?”

“Tôi không quen biết người này, nhấn vào không có cái gì hết.”

Hạng Hựu Dịch nhấp miệng nói, hẩn nhìn chăm chăm cái tin tức kia, thần sắc chậm rãi chìm xuống.

“Xóa tin khỏi tổ tin đi, nếu không tôi sẽ khiến cậu chết.”

Lại là uy hiếp tính mạng, phảng phất từng câu từng chữ Tiểu Từ đều đã phải trải qua tất cả.

Trả lại tiền đi, mày là kẻ lừa đảo.

Tại sao không chết đi?

Bệnh bạch cầu nên chết sớm một chút!

Kẻ lừa đảo kẻ lừa đảo, bị bệnh mau chết đi.

Những lời chửi rủa ác độc, những tin đồn sai sự thật đều giống như gông xiềng siết chặt, như vực sâu vạn dặm, như vũng bùn lầy lội..... Cố gắng đem một người yếu ớt dễ bị tổn thương biến thành một bộ xương.

Tôi sẽ làm những người này phải trả giá.

Hạng Hựu Dịch siết chặt tay, mặc niệm trong lòng.

9. Chương 9

Trên đỉnh đầu chồng chất quá nhiều công việc, Hạng Hựu Dịch phải xử lý cả ngày mới xong, ban đầu vốn không muốn ăn cơm, thế mà không biết nghĩ đến cái gì, hẩn dựa vào ghế một lát rồi sau đó chậm rãi đứng dậy.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của những đồng nghiệp không muốn ăn cơm trưa, Hạng Hựu Dịch cầm lấy ly nước trên bàn uống một ngụm, môi ướt, hẩn nói: “Tôi đi xuống tầng dưới ăn gì đó.”

“Đi đi đi đi, muốn ăn thì ăn đi, cậu quá gầy.”

Hạng Hựu Dịch đi xuống cầu thang, đi đến chỗ bán cơm dưới mua cơm Tây, hắn gọi một phần salad và bò bít tết, cắt thịt bò ra, Hạng Hựu Dịch lẩm bẩm: “Anh xem đi, em có thể ăn cơm tốt.”

Hắn không thể trôi qua một ngày cô độc. Ăn cơm, uống nước, ngay cả khi đi bộ hắn đều sẽ không nhận được nghĩ về Tiểu Từ: Anh đang làm cái gì, anh có đang nhìn mình hay không, anh có ở bên cạnh mình hay không.... Hạng Hựu Dịch ngẩng đầu, nhìn lên không trung thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên có một điều mà hắn không mong đợi lắm. Cả ngày chỉ uống một cốc nước nhưng vào buổi chiều Hạng Hựu Dịch vẫn không nhận được mà đi WC.

Đóng cửa lại, đi đến trước gương, không biết Hạng Hựu Dịch suy nghĩ cái gì, vành tai thê mà lại dần dần đỏ lên. Nếu Hứa Từ có thể hiện hình thì chắc chắn sẽ hung hăng cười nhạo hắn.

Kéo khóa kéo xuống, Hạng Hựu Dịch cảm thấy gió lạnh bên tai nghiêng đi, hắn dừng một chút, cơ thể thư giãn xả xuống dưới mới nhẹ nhàng thở ra.

Rửa tay xong, Hạng Hựu Dịch kéo cửa ra. Sau khi hắn rời đi, vòi nước đã đóng lại mở ra, âm thanh nước chảy xôn xao vang lên. Trên ánh sáng mặt kính hiện ra một bóng ma, sắc mặt Hứa Từ đỏ hồng, đôi mắt sáng lấp lánh hiện ra vài tia hưng phấn.

Hoàng hôn buông xuống, Hạng Hựu Dịch từ Sở luật đi ra, nếu như hồi xưa thì chắc hắn chỉ mua một ít thức ăn nhanh đóng hộp ở cửa hàng tiện lợi, về nhà hâm nóng lên là có thể ăn.

Nhưng mà trong nhà có Tiểu Từ, Hạng Hựu Dịch không muốn làm bữa tối tùy ý đơn giản như vậy. Hắn đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, sau khi trời tối Hứa Từ sẽ hóa thành hình người, mặc bộ đồ mới ngày hôm qua hắn mua. Anh ôm lấy bả vai Hạng Hựu Dịch, không có trọng lượng, Hạng Hựu Dịch đẩy xe mua sắm nghiêng đầu nhìn anh.

Hứa Từ thò lại gần mặt Hạng Hựu Dịch hôn hôn, đôi môi lạnh băng hôn lên má hắn, lại dùng mặt cọ cọ, Hứa Từ nói: “Hựu Hựu, trên người của em rất ấm áp.”

Hạng Hựu Dịch cúi đầu, đi lấy bơ đậu phộng trên kệ, Hứa Từ đứng phía sau ôm lấy hắn, cái mũi cụng vào giữa khăn quàng cổ màu đen của Hạng Hựu Dịch, hơi lạnh của môi và chóp mũi cọ xát trên da cổ của hắn khiến thân thể Hạng Hựu Dịch run rẩy.

Đây là điều không thể xảy ra trong quá khứ ở bên ngoài, nhưng mà hiện tại Hứa Từ là linh hồn, không ai có thể nhìn thấy, anh liền không kiêng nể gì trêu ghẹo Hạng Hựu Dịch.

Hạng Hựu Dịch không rên một tiếng, độ cứng của hắn dưới căng chặt, hắn không muốn chống cự mà chỉ muốn thuận theo Hứa Từ.

Hứa Từ ôm chặt hấn, giống như muốn đem thân thể của mình khảm nhập vào trong cơ thể Hạng Hựu Dịch, có thể trở lại bên cạnh Hạng Hựu Dịch đối với anh mà nói là mất mà tìm lại.

Cơ thể giống như trước đây ở cạnh Hạng Hựu Dịch không kiêng nể gì làm nũng, ăn đồ ăn ngon, mặc quần áo Hạng Hựu Dịch chọn cho anh. Không cần phải chịu đựng đau đớn, khi trị bệnh bằng hoá chất rụng thật nhiều tóc, sợ hãi Hựu Hựu nhìn thấy sẽ đau lòng.

Nhưng hiện tại tốt rồi, anh..... Đã trở lại, còn kết hôn nữa.

Hứa Từ tưởng tượng đến những thứ này, trong lòng lại ấm nóng thêm một chút, cơ thể lạnh băng kia giống như đang dần dần ấm lên, anh hít thật sâu, gắt gao ôm Hựu Hựu của anh.

Mua rất nhiều đồ vật, nhét đầy ba cái túi lớn, Hạng Hựu Dịch đẩy xe mua sắm ra gara, mở cốp xe ra bỏ túi vào.

Hứa Từ đứng ở bên cạnh nhìn vào trong xe, Hạng Hựu Dịch liếc anh một cái, cười nói: “Mua rất nhiều thứ anh thích ăn.”

Hứa Từ vui vẻ kêu một tiếng, giống như một con gấu túi nhào lên người Hạng Hựu Dịch trên, kêu to: “Hựu Hựu tốt nhất.”

“Ồn ào.” Hạng Hựu Dịch vòng ra sau lưng anh, ngón tay cuộn tròn, hấn còn muốn nói cái gì đó nhưng đột nhiên thân thể bị đẩy ra.

Hạng Hựu Dịch còn chưa phản ứng kịp thì nghe Hứa Từ quát khế một tiếng: “Ngồi xổm xuống.”

Hấn sững sốt, túi trong tay rơi xuống, đồ vật đã mua rơi đầy đất. Hạng Hựu Dịch ngồi xổm xuống, nghiêng đầu nhìn lại, là một thanh đao, một người đàn ông hơi mập, cỡ trung bình đang lao về phía mình.

Mí mắt căng ra, đồng tử co rút lại, người nọ hô to: “Đi chết đi”

Hạng Hựu Dịch nhắm mi lại, nhặt một hộp đồ ném qua, người nọ chém hộp đồ và đi thẳng, lập tức vọt về phía Hạng Hựu Dịch.

Phía trước mũi đao chỉ nghe được một tiếng “Răng rắc”, đôi tay vàng sẫm giống như bị bẻ gãy. Hạng Hựu Dịch trợn to mắt, chỉ nhìn thấy đao nhỏ rơi xuống đất, sau một tiếng thanh thúy là âm thanh đối phương đang đau gào.

Người đàn ông chém đao về phía Hạng Hựu Dịch bị Hứa Từ bóp chặt cổ giơ cao lên. Hấn hoảng sợ nhìn bản thân lơ lửng giữa không trung, khóe mắt như sắp nứt ra, kinh sợ dâng lên trong lòng và bắt đầu thét chói tai kêu khóc. Thân thể lại bị ném thật mạnh xuống, sườn mặt chạm đất phát ra một tiếng kêu rên,

hàm răng trong khoang miệng dường như đều vỡ vụn. Hắn ngẩng đầu lên thở dốc một cách gian nan.

Hạng Hựu Dịch đứng lên, cúi đầu nhìn lại, một chân Hứa Từ đạp lên mặt người nọ, anh cong lưng cúi người nhặt đao nhỏ trên mặt đất lên, ngân quang lập loè trên lưỡi đao nhắm gương mặt dữ tợn đang không ngừng run rẩy kia.

Hạng Hựu Dịch nhìn thấy thâm trầm trong mắt Hứa Từ, là một mảnh vực sâu hung ác, trong lòng hắn căng thẳng nhưng sau một giây Hứa Từ đã buông đao xuống.

Thân thể anh phập phồng giống như đang kiểm chế cái gì, vài giây sau mới đứng lên, quay đầu lại nhìn về phía Hạng Hựu Dịch. Anh cười với Hựu Hựu, vẫn mang tính trẻ con, mười phần là một thiếu niên sáng lạn, anh nói: “Không cần lo lắng, anh sẽ không giết hắn. Anh chỉ muốn cho hắn biết: có thể thương tổn anh nhưng thương tổn Hạng Hựu Dịch lại không được.”

Cảnh sát đến rất nhanh, bắt giữ thủ phạm hành hung, còn cần Hạng Hựu Dịch đến cục cảnh sát ghi lời khai.

Hạng Hựu Dịch nhặt đồ vật trên mặt đất lên, Hứa Từ ngồi xổm bên cạnh hoài niệm: “Quả hồng đều hỏng rồi, vừa nãy nên đánh người kia thêm vài cái.”

Hạng Hựu Dịch liếc nhìn mấy cảnh sát chung quanh một cái, quay đầu nhẹ giọng nói với Hứa Từ: “Xong việc lại mua cho anh.”

Hứa Từ bĩu môi, duỗi tay sờ soạng tay Hạng Hựu Dịch một chút.

Đi cục cảnh sát ghi lời khai trở về đã hơn 9 giờ. Người đàn ông hành hung trước kia là quân chủ lực ở trên mạng bịa đặt về Hứa Từ, sau khi Hạng Hựu Dịch phát tin khởi tố, hắn liền bị nhấn rất nhiều tin nhắn muốn hắn đi xin lỗi, muốn hắn đối mặt với sự việc.

Làm người sẽ có góc chết, hơn nữa hắn cũng không cảm thấy mình sai, cũng không cảm thấy mình đã sử dụng ngôn ngữ tổn thương người khác, thậm chí là giết người. Hắn còn nói với người khác là Hứa Từ mềm yếu, chính hắn có bệnh, người không bị bệnh làm sao bởi vì dăm ba câu nói liền tự sát.

Lời nói như vậy khơi dậy sự tức giận của công chúng, vì thế lại là một làn sóng lăng mạ khác cuộn trào lên, chẳng qua bây giờ đối tượng bị chà đạp trở thành hắn.

Hạng Hựu Dịch nghe hắn khóc lóc kể lể, mặt không biểu tình.

Một số người có thể thông cảm, lại có một số người không xứng được thương hại.

Hắn không muốn nghe nữa, lấy lời khai xong liền rời đi.

Từ cục cảnh sát đi ra, Hạng Hựu Dịch ngồi vào trong xe, hắt mở đèn trần trên xe ra, nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Từ.

Ở dưới ánh sáng màu vàng ấm áp, ngũ quan xinh đẹp của Hứa Từ dường như được phủ lên một lớp ánh sáng vàng nhạt. Gương mặt trong sáng, lông tơ tinh tế trên mặt có thể nhìn thấy rõ ràng, chóp mũi hơi hơi hếch lên, bờ môi mỏng màu hồng nhạt. Anh vươn tay về phía Hạng Hựu Dịch, cườm hỏi: “Nhìn anh mãi làm gì, muốn hôn anh sao?”

Hạng Hựu Dịch nấn lòng bàn tay tay Hứa Từ, như là nhéo một khối băng, hắt run lập cập. Hiện thực đánh hắt xuống đáy cốc, xúc cảm lạnh lẽo này nói cho hắt biết Hứa Từ đã chết.

Từ sau khi Hứa Từ trở lại bên người hắt, Hạng Hựu Dịch vẫn luôn cố tình lảng tránh vấn đề này, nhưng giờ phút này, lan đến gần hắt, lần nữa lại hiện hữu trước mặt hắt, rất khó để quên đi.

Hắt nắm chặt mảnh lạnh băng kia, trong lòng tràn đầy áp lực, hắt hỏi: “Tiểu Từ, vì sao lại muốn tự sát?”

Tiềm thức của Hứa Từ co lại, choáng váng muốn rút tay ra lại bị Hạng Hựu Dịch hung hăng túm chặt, hắt nói: “Anh không phải người mềm yếu như vậy, hơn nữa dĩ nói anh thử thuốc mới, loại thuốc này có tác dụng với thân thể anh, người đang chậm rãi khôi phục, anh.....”

Hứa Từ ngắt lời hắt, anh nhìn Hạng Hựu Dịch nhẹ giọng nói với hắt: “Tất cả đều là giả. Loại thuốc này vô dụng, sau khi anh sử dụng vẫn không tốt lên. Anh không muốn làm mẹ lo lắng nên nói với bà anh không đau, nhưng thật ra mỗi ngày anh đều đau đến muốn chết, toàn thân đều đau.

Những người trên mạng mắng anh anh đều không thèm để ý, nhưng bọn họ gọi điện cho mẹ, ngày qua ngày quấy rầy khiến mẹ anh ngày nào cũng khóc. Thật ra anh không kiên cường tí nào, trước kia còn có em che chở anh, mà lúc ấy không ai giúp anh nên anh không biết phải làm cái gì bây giờ? Anh nghĩ nếu anh chết rồi có thể sẽ tốt hơn một chút.

Anh rất mềm yếu. Hựu Hựu, anh rất vô dụng. Có phải em thất vọng rồi hay không.”

Hứa Từ không chờ Hạng Hựu Dịch trả lời, trong lòng anh hoảng loạn tột cùng, ngẩng đầu lên nhìn hắt lại thấy Hạng Hựu Dịch đang khóc.

Anh rất ít khi nhìn thấy Hạng Hựu Dịch khóc, phần lớn thời gian Hạng luật sư đều giữ sự ổn trọng, nước mắt đối với hắt giống như không tồn tại, mấy ngày gần đây giống như đã rơi hết nước mắt đời này của hắt rồi.

Hứa Từ thật cẩn thận gọi một tiếng “Hựu Hựu”, thân thể đã bị Hạng Hựu Dịch hung hăng ôm vào trong ngực. Hạng Hựu Dịch cắn răng, mắng anh “Đồ ngốc”, hắt nghẹn ngào nói: “Lẽ ra anh nên nói với em, có bệnh lại không nói cho em biết, không nên trộm rời đi. Anh có biết em không thấy anh nữa có bao nhiêu đau khổ không. Sau khi chia tay em cho rằng anh sẽ sống rất tốt, rồi lại nghe được tin anh đã chết.....”

Hứa Từ, lúc ấy em đã nghĩ chờ án này xong xuôi, bắt những người này xin lỗi xong em liền đi tìm chết. Không có anh em tồn tại còn có ý nghĩa gì.”

Không có ý nghĩa, đã không có tình yêu tất cả đều như đã chết.

Nhắc không nổi kính, ăn không ngon, phần lớn thời gian đều nghĩ đến đối phương. Nghĩ anh đang làm cái gì, anh đang sống như thế nào, rồi khỏi em có phải rất vui vẻ hay không, tìm được người mình thích rồi sao?

Tối tối lui lui chính là những suy nghĩ này, tràn ngập trong đầu. Ngay cả khi hô hấp đều thấp thỏm cẩn thận, suy nghĩ trong sự tức giận, rõ ràng là sống cùng hắn dưới bầu trời này, rõ ràng là ở một nơi quen thuộc, lại vì sao chưa một lần gặp mặt.

Sau lại mới biết được, anh đã chết.

Lừa mình trộm chết đi.

Loại đau lòng này không thể dùng lời nói hình dung được.

10. Chương 10

Câu “Tôi yêu cậu”, là ai nói trước?

Ngay từ đầu sẽ không nói kiểu buồn nôn như tôi yêu cậu, mà là tôi thích cậu. Phần lớn thời gian tiếp xúc đều rất thích cậu, nhớ cậu, tại sao cậu không đến lớp, cuối tuần cùng nhau đi thư viện không, ăn cơm ở nhà rất khó ăn..... Tràn ngập.

Kết giao là từ mà khi giao tiếp bằng mắt đều sẽ tránh né. Trong một ngày rét đậm đầy tuyết rơi vào mùa đông, mặc một cái áo khoác thật dày, vừa mới tự học xong bọn họ đã sống vai nhau đi về. Thiếu niên cao hơn sẽ cố tình dùng bả vai đụng vào người bên cạnh, tối tối lui lui trên gheo, vui đùa không biết mệt.

Hạng Hựu Dịch bất đắc dĩ nghiêng đầu nhìn hắn, “Tiểu Từ, đi đường cho tốt.”

“Không cần.” Hứa Từ cự tuyệt, còn nâng tay lên, rút bao tay, chen vào túi áo của Hạng Hựu Dịch, nắm chặt bàn tay trong túi.

Hạng Hựu Dịch hơi chấn động, vành tai Hứa Từ phấp phồng, anh cúi đầu lại gần, nhỏ giọng nói bên tai Hạng Hựu Dịch: “Anh thích em.”

Lần đầu tiên dặt tay là vào ngày tuyết lớn, Hứa Từ nắm chặt tay Hạng Hựu Dịch ở trong túi, nói anh thích em.

Trong lòng bàn tay Hạng Hựu Dịch chảy ra một lớp mồ hôi mỏng và hần bị kéo ra khỏi trường. Trong ánh sáng mờ ảo nghe Hứa Từ nói lại một lần nữa, anh thích em.

Cơ thể giống như chứa đầy nước ngọt có ga, bị rung lắc bởi người mình thích, rồi khi bật nắp nhôm ra thì bọt khí sôi trào tuôn ra, không kiểm soát được mà tràn ngập chữ “thích”. Vào giờ phút này hần rất muốn khiến đối phương biết.

Đúng vậy, em cũng thích, em cũng thích anh, thích rất lâu rồi, thích đến nỗi nhìn thấy anh liếc mắt một cái cũng cảm thấy tiếc nuối, thích đến.....

Hạng Hựu Dịch nhin không được giang hai tay ôm chặt Hứa Từ.

Hần nói, “Em cũng thích anh”.

Tình yêu phủ kín trong lòng, phòng ốc sơ sài trở thành hoàng cung sang trọng được trang trí bằng những hình ngọc bích được chạm khắc rực rỡ. Toàn bộ trái tim đều sáng rực lên, trở thành một trái tim điên cuồng nhảy lên khi được yêu thích.

Từ tiếp xúc ánh mắt cũng phải né tránh đến môi răng dán vào nhau mất phân nửa học kỳ.

Ai chủ động hôn trước?

Vào buổi chiều cuối tuần mùa hè, khí lạnh từ máy điều hòa ở thư viện nhẹ thổi, đêm qua Hứa Từ nằm điều hòa quá lạnh nên bị cảm mạo nhẹ. Hạng Hựu Dịch không muốn Hứa Từ ra thư viện, nhưng anh cố tình làm lơ.

Bọn họ học cao trung một tuần chỉ có một ngày nghỉ nên chỉ trong ngày này, anh mới có thể không kiêng nể gì ở bên Hạng Hựu Dịch.

Bọn họ ngồi trong một góc thư viện, ánh sáng xuyên qua cửa sổ nhỏ chiếu vào, Hứa Từ mặc thêm áo khoác, toàn bộ thân thể đều chôn trong quần áo, bàn tay rút vào trong tay á.

Đầu óc anh choáng váng mơ hồ, cuối cùng nhin không được nữa mà dựa vào bàn, nghiêng đầu nhìn Hạng Hựu Dịch, giọng mũi rầu rĩ nói: “Tôi muốn nằm một lát.”

“Muốn uống nước không, tôi mang nước ấm tới cho cậu?” Hạng Hựu Dịch nhẹ giọng hỏi, lại thấy Hứa Từ đã nặng nề ngủ.

Hắn do dự ngồi lại chỗ cũ, lật giở từng trang sách, tinh thần không yên nghiêng đầu nhìn Hứa Từ.

Hứa Từ là người xinh đẹp nhất hắn từng thấy, ánh mắt lưu luyến trên mặt Hứa Từ, khuôn mặt bị ép trên mặt bàn vẫn đẹp đến mức làm trái tim người khác giật mình.

Hạng Hựu Dịch giơ cuốn sách trong tay lên, nhẹ nhàng mở ra, che ở trước mặt mình, từ từ thò lại gần, muốn hôn lên má Hứa Từ.

Tình yêu không thể kiểm soát được trở thành năng lượng thúc đẩy hắn dựa vào. Khi đến gần sát thì ngửi được mùi hương xà phòng nhàn nhạt trên người Hứa Từ, chớp mũi Hạng Hựu Dịch khẽ nhúc nhích, lại đến gần hơn một chút.

Chính lúc này, lông mi run rẩy, mi mắt Hứa Từ nâng lên, ngơ ngẩn nhìn Hạng Hựu Dịch.

Cuốn sách đang mở rơi xuống bàn, ánh sáng chiếu xuống mặt đất, mặt nóng lên, Hạng Hựu Dịch co rút lại. Hứa Từ nâng tay lên, lòng bàn tay ấn gáy hắn buộc hắn ngẩng đầu, đôi môi mềm ẩm môi dán lên nhau, lần hôn đầu tiên ra đời tại đây.

Xúc cảm nhẹ nhàng giống như con bướm bay tán loạn, lông mi run rẩy, toàn thân gào thét và khuôn mặt Hạng Hựu Dịch nóng lên đỏ bừng. Hắn hoảng loạn cầm lấy cuốn sách trên bàn, tay run rẩy, hắn mở cuốn sách ra đặt trên mặt mình, ngửi thật sâu mùi giấy.

Hứa Từ giơ tay kéo sách trên mặt Hạng Hựu Dịch, anh đứng lên lắc lư đi qua, trên mặt đều là ý cười. Anh cong mắt nói, “Hôn trộm tôi lại bị tôi bắt được.”

Hạng Hựu Dịch run lên một chút, sách trong tay bị kéo ra, hắn nhìn Hứa Từ nâng tay lên, ngón trỏ ấn vào đôi môi hồng nhạt. Hắn nghe thấy Hứa Từ nói: “Về sau không cần hôn trộm tôi. Nơi này cho phép cậu tùy tiện hôn.”

Sau khi học xong cách hôn môi, chúng ta thường sẽ giống con mèo trộm cá, đều phải cho nhau cọ tới cọ lui hôn một cái.

Trong nhà, trường học, thư viện, khi đi đường, thừa dịp xung quanh không có ai sẽ bị hãm sâu trong ánh sáng dịu nhẹ mềm mại của mặt trời, bị chôn vùi trong đêm tối, không kiêng nể gì thể hiện tình yêu bằng cách hôn môi.

Kì nghỉ hè sau khi thi đại học rất dài, không có việc học, không có tâm sự, chỉ có người mình thích ở cạnh.

Không biết Hứa Từ tìm được đĩa phim ở chỗ nào, hai thiếu niên mới trưởng thành trốn trong phòng, trộm khóa cửa, đĩa được nhét vào khe cắm thẻ, màn hình dần dần hiện lên hình ảnh.

Dục vọng dần dần bốc lên, thân thể ngây ngô câu dẫn nhau. Hứa Từ tiến lại gần hôn lên môi Hạng Hựu Dịch, hôn lung tung, học trong video mà vuốt ve, Hạng Hựu Dịch nhìn khuôn mặt động tình của anh, chủ động nằm sấp xuống.

Cơ thể mảnh khảnh run nhè nhẹ, rõ ràng rất sợ hãi, nhưng vẫn nghe lời, dịu ngoan nằm sấp.

“Cậu vào đi?”

“Có thể chứ?”

Hứa Từ nhẹ nhàng ôm lấy hần từ phía sau, không xác định hỏi.

“Có thể, chỉ cần là cậu, làm cái gì cũng có thể.”

Hứa Từ không hiểu gì, bôi trơn không đủ, khi tiến vào thô lỗ như muốn xé rách người khác, Hạng Hựu Dịch kêu rên một tiếng, thân thể chìm xuống, cả người đều run rẩy.

Hứa Từ hoảng sợ, hần muốn rời khỏi nhưng lại bị Hạng Hựu Dịch kéo tay lại: “Tiếp tục đi.”

“Rất đau sao? Nếu không thì không làm nữa?” Hứa Từ hỏi thật cẩn thận, nhìn môi Hạng Hựu Dịch trắng bệch, hốc mắt của hần đỏ lên.

“Không đau, tiếp tục, đừng dừng lại.”

Muốn cho hần tiến vào, muốn được sở hữu bởi hần, muốn kết hợp với hần, những cảm xúc pha tạp trong lòng lướt qua những cơn đau đớn khôn cùng, chỉ có khi tới bị ôm, bị hần tiến vào thì mới thỏa mãn.

Hứa Từ lần thứ hai xâm nhập, ôm chặt hần, nước mắt không tự chủ được chảy xuống, tích tụ trên lưng Hạng Hựu Dịch, không phải lạnh lẽo, mà là ấm áp.

Lúc ấy anh vẫn là thiếu niên trong mơ của Hạng Hựu Dịch, anh vẫn sinh cơ bưng bưng*, trong mắt Hạng Hựu Dịch hần cười là phong cảnh đẹp nhất trên thế giới. Khi Hạng Hựu Dịch ôm anh mới phảng phất cảm thấy mình có được tất cả.

Lúc ấy, hần còn chưa chết, trái tim vẫn đập, thân thể vẫn ấm áp và máu còn chảy xuôi.

Ở thời điểm cuối cùng anh đã rơi nước mắt. Khi anh được chôn cất, dán bên tai Hạng Hựu Dịch nói với hần: “Anh yêu em.”

Hạng Hựu Dịch trả lời: “Em cũng yêu anh.”

Là một giấc mơ ngọt ngào. Khi hồi ức tỉnh lại thì đột nhiên im bất, Hạng Hựu Dịch mở mắt ra ngênh đón ánh nắng chiếu xuống, khi rơi vào mí mắt hắn nhìn về phía một bên.

Hắn nâng tay lên, vuốt ve không khí, thì thầm: “Tiểu Từ, em yêu anh.”

11. Chương 11

Vào ngày thứ ba mươi lăm sau khi Hứa Từ chết, tối giữa trưa thì mẹ Hứa thỉnh cao tăng tới siêu độ cho Hứa Từ.

Bên trong linh đường tụ tập rất nhiều người, tăng lữ niệm kinh, quần áo của Hứa Từ được chất đống trong chậu thanh. Tro tàn cháy xung quanh, Hạng Hựu Dịch đứng ở một bên, cúi đầu nhìn mẹ Hứa đang khóc không thành tiếng.

Sau khi quần áo cháy hết, mẹ Hứa tiếp nhận túi hồ sơ trong tay Hạng Hựu Dịch, lấy ra mấy chục phong thư xin lỗi còn được Hạng Hựu Dịch đóng dấu xuống tin tức xin lỗi.

Từng người một tuyên đọc mang theo tiếng khóc, nghẹn ngào xin lỗi Hứa Từ, minh oan cho anh, lời đồn đã chấm dứt, những người nhục mạ anh biết sai rồi, chỉ là..... Chẳng lẽ chỉ có cái chết mới có thể đổi lấy những lời xin lỗi này sao?

Người chết vĩnh viễn không thể sống lại, không ai có thể trả giá cho việc nói năng bậy bạ của mình, đã chết là đã chết, hối hận xin lỗi đều vô dụng.

Mẹ Hứa cúi đầu, cầm đặt giữa xương quai xanh, bà nức nở nói: “Tiểu Từ, mẹ chỉ có thể làm những việc này thôi. Hựu Dịch rất tốt, nó giúp mẹ rất nhiều, nó là người tốt, mẹ sai rồi.

Tiểu Từ, nếu có kiếp sau, con có thể làm con trai của mẹ nữa không, mẹ rất nhớ con.”

Hạng Hựu Dịch hít một hơi thật sâu, khói nhang xông vào mắt hắn, đôi mắt chua xót, không thể tránh nước mắt chảy xuống. Nguyên nhân sinh lý quá phá, còn có cảm xúc thúc đẩy, hắn tiến vào trong góc, nâng tay lên che mắt mà khóc lóc.

Ai không nghĩ đến anh đâu?

Hứa Từ - người trong mơ của hắn.

Việc niệm kinh Phật diễn ra liên tục đến buổi tối, Hạng Hựu Dịch đi ra ngoài, sự lạnh lẽo ập vào mặt, hắt run lập cập, nhìn quanh bốn phía, nhẹ nhàng kêu một tiếng “Tiểu Từ”.

Lá khô trên ngọn cây rụng xuống, rào rào rung động, gió lạnh cuốn những cái lá xoay vòng. Hạng Hựu Dịch mờ mịt nhìn bốn phía, không có cái gì, Hứa Từ ngày xưa dính bên người hắn..... Không xuất hiện.

Gợn sóng trong tim hắn quay cuồng dựng lên trong nháy mắt, đại não trì độn không thể phản ứng. Thân thể lại thay thế hắn đưa ra lựa chọn triệt để nhất, nước mắt đột ngột ngừng rơi, không có dấu hiệu nào được đoán trước cả, đau đớn đã lan tràn toàn thân.

Hắn chạy ra đường cái, trong bóng tối, dưới ánh đèn, ở trong đám đông, ở một ánh mắt khác màu giống người điên, đau xé lòng kêu lớn: “Tiểu Từ, anh ở nơi nào, anh đi đâu?”

Hắn không biết mình chạy xa như thế nào, hô trong bao lâu, cổ họng cũng đã đau nhức, chân cẳng không chống đỡ được thân thể mà ngã ngồi trên mặt đất. Hai đầu gối bị những hòn đá nhỏ vụn cắt ra, đau đớn truyền đến, hắn cúi đầu khóc lóc nức nở: “Tiểu Từ, anh ra đây đi, đừng dọa em nữa, anh mau ra đây đi.”

Ngón tay bị đá cắt từ đau âm ỉ dần dần lan rộng, phạm vi không lớn, nhưng giảm sự đau đớn xuống rất chậm.

Làn da bị con dao nhỏ cắt, như mang theo lệ khí đau đớn vậy. Miệng vết thương chảy ra máu đỏ tươi, nhưng lại biến mất rất nhanh chóng. Sau khi miệng vết thương được che lại thì cảm thấy nó không đáng chú ý.

Nhưng giờ phút này, Hạng Hựu Dịch không bệnh không thương không đau, nhưng tâm lý đau đớn không cùng, lại giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt vào, bị thiên đao vạn quả ngàn vạn lần, thương tích đầy mình, trái tim không chỗ nào hoàn chỉnh.

Sau ngày đó Hạng Hựu Dịch bị bệnh nặng, không có nguyên nhân gây bệnh, ngay cả bác sĩ kiểm tra cũng không biết tại sao lại như vậy. Hắn không đứng dậy từ trên giường được, thân thể cuộn tròn trong chăn, như con ốc sên mất vỏ, yếu ớt đến chết.

Mẹ Hứa suy đoán Hạng Hựu Dịch có phải vào năm bảy ngày ấy gặp phải cái gì không sạch sẽ, nên thỉnh cao tăng đến đây xem cho hắn.

Hạng Hựu Dịch nằm ở trên giường, mẹ Hứa đỡ hắn, hắn chậm rãi ngồi dậy, sắc mặt như tờ giấy trắng, biểu tình tiêu tụy. Trong một đêm cả người giống như gãy đi một vòng, mẹ Hứa nhìn thấy lại đau lòng.

Loại chuyện này không thể có người thứ ba ở đây, mẹ Hứa đi ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Chờ sau khi mẹ Hứa mẫu đi rồi, cao tăng mới đi đến trước mặt Hạng Hựu Dịch. Hắn ngẩng đầu, môi khẽ nhúc nhích, khẽ hô một tiếng.

Trước kia Hạng Hựu Dịch không tin thần phật, nhưng hiện giờ hắn không tin đã trở thành rất tin. Thậm chí hắn hy vọng tăng nhân trước mắt có thể nói ra cái gì đó có liên quan đến người chết, hồn quỷ.

Hắn hoạt động môi, nhẹ giọng hỏi: “Sư phụ, người sau khi chết sẽ trở về chứ?”

Tăng nhân cao thâm khó đoán giống như biết được Hạng Hựu Dịch muốn hỏi cái gì, ông thở dài nói với Hạng Hựu Dịch: “Sau khi chết, kết thúc nghiệp chương sinh thời, rồi sau đó sẽ được quỷ sai mang về âm phủ. Chọn ngày để tái sinh, nhưng Hứa Từ.....”

Một từ “Nhưng” khiến cái ngắc đầu của Hạng Hựu Dịch bị uổng phí, hắn nắm chặt tay, thanh âm run rẩy, nhẹ giọng hỏi: “Hứa Từ làm sao vậy?”

“Hắn lưu lại nhân gian, khi tái sinh sẽ được trả phúc. Đáng lẽ kiếp sau hắn có thể sống an ổn một đời, nhưng chỉ sợ cũng sẽ giống kiếp này, bị bệnh nặng rồi chết sớm khi còn trẻ.”

Hạng Hựu Dịch run lập cập, hắn gian nan mở miệng nói: “Còn anh ấy đi đâu rồi? Anh ấy có thể trở về sao?”

Tăng nhân lắc đầu, “Cậu ta không trở về được. Sau năm bảy ngày đã bỏ lỡ thời gian dẫn đường về cõi âm. Cậu ta không trở về được, không vào được luân hồi, hồn phách ở nhân gian sẽ chậm rãi suy yếu, cuối cùng hồn phi phách tán.”

Bốn chữ cuối cùng làm can đảm của Hạng Hựu Dịch nứt vỡ, không còn là đau âm ỉ mà là từ trong ra ngoài, từ xương cốt đến da thịt, bị xé nát nghiền áp đầy đau đớn.

Hắn hoảng hốt chậm rãi bò dậy, bò từ trên giường xuống dưới, hai đầu gối quỳ xuống đất, phủ phục trên mặt đất lạnh lẽo, hắn hỏi: “Có biện pháp nào không? Nhất định có biện pháp phải hay không? Đại sư, cầu xin người, cứu anh ấy.”

“Thí chủ, cậu ta đã chết.”

“Không, anh ấy không chết, anh ấy ở bên cạnh tôi, trong lòng tôi, tôi có thể cảm giác được anh ấy.” Hạng Hựu Dịch ngắc đầu, chỉ vào ngực: “Anh ấy ở đây, mỗi một lần hô hấp nơi này đều sẽ đau. Vì sao lại đau? Là anh ấy nói với tôi anh ấy cũng nhớ tôi, anh ấy cũng yêu tôi, anh ấy không muốn rời khỏi tôi.”

Hạng Hựu Dịch kéo khóe miệng ra, “Tôi thật sự yêu anh ấy. Sư phụ, tôi không thể quên anh ấy, ta không thể sống mà không có anh ấy, cầu xin người giúp tôi, mặc kệ cái giá phải trả là gì tôi đều chấp nhận, tôi có thể chấp nhận.”

.....

Kì nghỉ Tết Âm Lịch Sở luật không tăng ca cũng không tan tầm bao giờ rồi cuộc có thể nghỉ tạm mấy ngày. Sửa sang lại hồ sơ vụ án, nhiệm vụ nối tiếp, tập hồ sơ, làm xong từng cái một Hạng Hựu Dịch giống như cởi đi một lớp da, có thể đem bản thân đang chôn trong hồ sơ ngẩng đầu lên.

Lâm Hiến lại gần hẳn, Hạng Hựu Dịch thấy hẳn cầm thùng giấy, hơi hơi sững sốt, liền hỏi: “Cậu muốn từ chức thật sao?”

Lâm Hiến gạt đầu sờ soạng mũi một chút, “Cơ thể không thoải mái, cũng không muốn bận rộn như vậy nữa. Tôi muốn rút thời gian thư giãn một chút.”

“Cũng do nghề luật sư bận quá, tôi thấy cậu nhiều năm như vậy vẫn một thân một mình, cũng nên nói chuyện yêu đương đi.”

Lâm Hiến cười cười, hẳn nắm chặt thùng giấy, khe khẽ thở dài.

“Cậu thì sao? Chừng nào thì cậu cũng nói chuyện yêu đương?”

Hạng Hựu Dịch tựa lưng lên ghế dựa, nâng tay lên đặt phía sau đầu, hẳn ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Tôi đang nói mà.”

Thật sự là đang nói, sửa sang lại phần hồ sơ cuối cùng xong, Hạng Hựu Dịch thở phào nhẹ nhõm. Hẳn vươn tay duỗi eo, động tác giãn ra một nửa, bạn trai hẳn liền dán lên, đôi tay vòng lấy cổ Hạng Hựu Dịch, nửa cơ thể đều treo ở trên, nghiêng đầu hôn lên môi Hạng Hựu Dịch.

Hứa Từ nhẹ nhàng cười, chôn mặt vào hõm vai Hạng Hựu Dịch hít một hơi thật sâu, “Hựu Hựu, sao chưa trở về nhà.”

“Phải về nhà, đã làm xong rồi.”

Hạng Hựu Dịch vỗ vỗ mu bàn tay anh, hẳn đứng lên quay đầu lại nhìn Hứa Từ.

“Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Hứa Từ vui vẻ dán qua, ánh đèn rực rỡ trong văn phòng rộng thoáng tắt đi, anh lôi kéo Hạng Hựu Dịch ra ngoài.

Đi từ thang máy ra đến đại sảnh, ngoài cửa kính là ánh sáng đèn đường lẻ tẻ, Hạng Hựu Dịch đột nhiên đứng yên, hẳn ngẩng đầu nhìn bông tuyết rơi đầy trời.

Hẳn nắm lấy tay Hứa Từ nhẹ giọng nói: “Tuyết rơi.”

“Tuyết rơi!” Hứa Từ lặp lại lời hấn nói, giọng điệu tràn đầy hưng phấn. Hấn buông tay Hạng Hựu Dịch chạy ra ngoài, đứng ở trên nền tuyết, bông tuyết bay qua thân thể hấn, rơi trên mặt đất, hấn ngồi xổm xuống duỗi tay chạm vào, sau đó ngẩng đầu, giơ tay lên cười sáng lạn: “Hựu Hựu, bông tuyết rất lạnh, nhưng anh không sợ!”

Đứa nhỏ ngốc nói, lăn trên nền tuyết một cái, thân thể lạnh lẽo cuộn tuyết trắng, cọ cọ một chút nhưng không lưu lại bất kì dấu vết gì.

Hạng Hựu Dịch đứng dưới đèn đường, trên tóc trên vai dính đầy tuyết đang rơi xuống. Hấn nhìn bãi cỏ phủ đầy tuyết, thật lâu sau mới nâng tay lên, độ cung lòng bàn tay hơi uốn lượn như đang cầm cái gì.

Hấn nghiêng đầu, cười nói với không khí: “Đi thôi, không còn trẻ con nữa, về nhà muốn ăn cái gì?”

Ăn lẩu vào mùa đông thế nào?

Không phiền toái.

Chỉ cần ở bên anh, vĩnh viễn đều không phiền.”

Bắt đầu năm mới, trong ngoài chùa miếu đều đầy người, tất cả mọi người đều vì một năm mới mà cầu phúc, Hạng Hựu Dịch cũng quay lại.

Trước kia nhiều sự việc xui xẻo như vậy xảy ra, Lâm Hiến nói hấn đi chùa miếu bái phật, hấn còn chưa đi, bây giờ năm tháng yên lặng, hấn dùng hai giờ đi xe đến đây.

Thời điểm Hạng Hựu Dịch đến, trong chùa tiện đã rất nhiều người. Hấn đứng trong đám người, tưởng phải đợi thật lâu mới đến lượt hấn, không nghĩ tới một tăng lữ nhỏ tìm được hấn, chấp tay trước ngực, thấp giọng nói: “Thí chủ, trụ trì của chúng ta mời người đến hậu viện.”

Từ trong đám người đi ra, Hạng Hựu Dịch quay đầu lại nhìn thoáng qua, ban ngày ban mặt không có cái gì, tiểu tăng lữ nhẹ giọng nói: “Yên tâm đi, trong chùa rất sạch sẽ.”

Đi đến hậu viện, là một Phật đường khác, rất yên tĩnh.

Hấn đẩy cửa tiến vào, liền nhìn thấy trụ trì chùa quỳ trên gối đệm hương bồ, Hạng Hựu Dịch gọi một tiếng, rồi nhẹ giọng đến gần.

“Đại sư, tôi tới lễ tạ thần.”

Trụ trì nhìn về phía hấn, khuôn mặt rất giống cao tăng Hạng Hựu Dịch cách làm ngày ấy, rồi lại không

giống.

Trong khoảng thời gian này, ông già đi rất nhiều, đôi mắt trắng đục, thần thái đều đã bước vào tuổi già sức yếu.

“Cậu ta đã trở lại sao?”

Hạng Hựu Dịch gật đầu, “Đã trở lại.”

“Cậu hồi hận sao?”

“Tôi vĩnh viễn sẽ không hồi hận.”

Hạng Hựu Dịch nhẹ giọng nói, hắt hất một hơi thật sâu vào, rồi sau đó cười nói: “Dùng ba mươi năm dương thọ của tôi, đổi kiếp sau của anh ấy cùng mười năm ở nhân gian này, tôi cảm thấy..... Giá trị.”

Hạng Hựu Dịch quỳ gối trên đệm hương bồ, hắt nhìn tượng phật trước người. Phật từ bi lại hiểu lý lẽ, tình yêu vốn không có tới hạn, những bất đồng của con người cũng chẳng phân chia thành ba bảy loại, tất cả đều giống nhau đều bình đẳng.

Hắn và Hứa Từ cũng như thế, tuy rằng cuối cùng vẫn sẽ chết nhưng ít nhất hiện tại, bọn họ đều còn sống, còn có thể ôm, còn có thể có hồi ức, còn có thể nói tôi yêu anh, như thế này là đủ rồi.

Hạng Hựu Dịch đi ra từ Phật đường, trong tiểu viện hoa mai đang nở, những nụ hoa xinh đẹp nở rộ trên ngọn cây cành cây, mùi hương thanh lạnh xâm nhập chớp mũi, hắn nhẹ nhàng ngửi, cười ra tiếng.

12. Chương 12: Phiên Ngoại

Đó là loại cảm giác tương tự, như là khi còn nhỏ có món đồ chơi bản thân vô cùng thích, lại như là khi lớn lên liều mạng nỗ lực thi đậu đại học, hoặc là vào một ngày mưa dầm, bò trên bàn nhìn mưa phùn âm u ngoài cửa sổ chậm rãi biến mất, lộ ra cầu vồng xinh đẹp.

Trong báo cáo của sinh viên năm nhất trường đại học, khi lần đầu tiên Hạng Hựu Dịch nhìn thấy Hứa Từ liền có loại cảm giác này.

Rất khó nắm lấy, chỉ là cảm thấy hắn hắn là nên đi làm quen người này.

Không cùng hệ, cho tới khi Hứa Từ tiến vào kì quân huấn ở trường học, bởi vì một bài hát liền trở thành nhân vật phong vân, so sánh với Hạng Hựu Dịch - con một sách hệ pháp luật thật sự là khác nhau như trời

với đất, xa xa không thể đứng một chỗ.

Trong lòng Hạng Hựu Dịch cân nhắc phải làm sao để làm quen với anh. Cố ý đi hỏi thăm Hứa Từ sẽ tham gia câu lạc bộ nào, nghe được đối phương tự tổ một dàn nhạc, mỗi buổi tối đều sẽ tập luyện trong phòng học nhạc. Sau khi tan học Hạng Hựu Dịch cố ý đi hỏi bạn cùng lớp, đi đến phòng học nhạc.

Còn chưa đến phòng học đã có thể nghe thấy âm nhạc, còn có tiếng nữ sinh thét chói tai, có chút khó chịu, Hạng Hựu Dịch nhú nhú mi, đứng yên ở cửa và nhẹ nhàng đẩy nó ra.

Có một bụi cao trong phòng học, Hứa Từ ôm đàn ghi-ta, đứng trước microphone đầu tiên, phía sau còn có tay bass và tay trống, tiết tấu âm nhạc rất nhanh, xung quanh còn có bốn năm nữ sinh đang hưng phấn ngửa đầu nhìn.

Hạng Hựu Dịch không giải thích được loại phương thức sùng bái người này, nhưng khi hắn nhìn về phía Hứa Từ trong lòng từ khó hiểu liền thành thì ra là thế.

Thời điểm nhìn thấy sao băng xẹt qua không trung, ai cũng sẽ ngẩng đầu lên, si ngốc nhìn.

Kể từ đó Hạng Hựu Dịch trộm gia nhập hàng ngũ nữ sinh này, hắn không dám trắng trợn táo bạo xem, mỗi lần tan học sẽ lại đây đi bộ một vòng, trốn ở góc, tránh ở cửa, hoặc là dựa vào cửa sổ nghe Hứa Từ hát, nghe thanh âm của hắn.

Việc trộm nghe tiếng hát ca diễn ra rất lâu, mặt trời mùa hè tan biến. Thay thế là tiết trời vào thu, bởi vì đổi mùa đột ngột nên trong ký túc xá hai bạn cùng phòng đều bị cảm, Hạng Hựu Dịch cũng bất hạnh trúng chiêu. Ngày ấy sau khi hắn tỉnh lại, cảm thấy đầu mơ màng khó chịu, dùng mu bàn tay chạm chạm trán, độ ẩm không cao nhưng mũi bị tắc, hơi thở như bị kẹt lại ở trong đầu.

Hắn ghé vào đầu giường, cúi đầu nhìn bạn cùng phòng phía dưới, rầu rĩ nói: “Tớ không thoải mái lắm, nếu giáo viên điểm danh có thể giúp tớ báo một tiếng không?”

Bạn cùng phòng lập tức đáp ứng, chờ bọn họ đi rồi Hạng Hựu Dịch lại nằm trở về lần nữa, nghiêng thân thể, mũi bị nghẹn nên chỉ có thể dùng miệng hô hấp, ngủ cũng không ngủ được.

Hắn móc di động dưới gối ra, mở một cái video. Là video trước kia hắn trộm ghi âm lại Hứa Từ hát, cầm tai nghe lên, cơ thể chôn trong chăn, hắn nhắm mắt lại cảm nhận tiếng hát của Hứa Từ vây quanh mình.

Khi bạn cùng phòng trở về đã đưa cho Hạng Hựu Dịch thuốc. Hạng Hựu Dịch nói cảm ơn, sau khi uống thuốc xong thì ngủ một giấc, buổi tối ra mồ hôi đầy người, ngày hôm sau tỉnh lại cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Hắn thay quần áo, buổi sáng chỉ có hai tiết, Hạng Hựu Dịch và bạn cùng phòng đi ra từ ký túc xá, đi đến nhà ăn ăn sáng, tắm nắng rồi chậm chạp đến phòng học.

Giáo viên còn chưa đến, đây là khóa tư pháp, cách giảng bài xưa nay giảng nhạt nhẽo buồn tẻ, rất ít học sinh đến. Khi khai giảng cũng chỉ có Hạng Hựu Dịch đi đoạt nhiệm vụ tuyển khóa học sinh lớp này.

Chỉ là hôm nay khi hắn tới phòng học lại thấy bên trong ngồi đầy người, Hạng Hựu Dịch đứng ở cửa sững sốt vài giây, lùi lại nhìn kĩ lại tên phòng học.

“Chúng ta không đi nhầm phòng học, tại sao đột nhiên nơi này nhiều người như vậy?”

Bạn cùng phòng bên cạnh cũng buồn bực, Hạng Hựu Dịch hít hít mũi, thanh âm còn hơi khàn, hắn nói: “Đi vào trước rồi nói sau.”

Đi vào phòng học, vị trí tốt đều bị chọn rồi, Hạng Hựu Dịch đành ngồi ở hàng thứ hai phía trước.

Đặt sách lên bàn, hắn vừa mới ngồi xuống liền nghe được một trận hút không khí, âm thanh sột sột soạt soạt, những tiếng xì xào nói chuyện vang lên. Hạng Hựu Dịch nhú mày, giấy tiếp theo bả vai bị vỗ nhẹ, hắn quay đầu lại nhìn thì cả người đều ngây dại.

Người đứng ở trước mặt hắn cười sáng lạn, ngũ quan xinh đẹp rạng rỡ như tỏa ra ánh sáng, hô hấp của hắn lỡ một nhịp, nhấp miệng ngơ ngác nhìn anh.

Hứa Từ ngồi xuống bên cạnh hắn, bả vai ấn chặt, cánh tay nhẹ nhàng chạm vào nhau một chút. Hạng Hựu Dịch cảm thấy toàn bộ cánh tay kia của mình đều tê dại, hắn cứng đờ không dám nhìn anh, mắt nhìn về phía trước nhưng mặt Hứa Từ lại dán lại gần.

Dưới hàng lông mi dài là ánh sao lấp lánh, nhìn chăm chú vào hắn hỏi: “Tại sao ngày hôm qua cậu không tới?”

Hạng Hựu Dịch giọng điệu run run: “Tôi..... Tôi bị cảm.”

Hứa Từ nhú nhú mi, nâng tay lên chạm vào mặt Hạng Hựu Dịch, Hạng Hựu Dịch không thể di chuyển, đại ra tùy ý để lòng bàn tay anh nhẹ nhàng cọ lên mặt mình, “Hơi nóng? Có phải phát sốt hay không?”

Hô hấp của Hạng Hựu Dịch vừa dừng lại vừa hạ thấp, hắn di chuyển cổ, thật cẩn thận đưa ánh mắt về phía Hứa Từ.

Hứa Từ tới gần hắn, dùng âm thanh chỉ hai người nghe được nói: “Nhiều nữ sinh như vậy cũng chỉ có cậu là nam sinh, muốn không chú ý cũng khó, lần đầu tiên cậu tới tôi đã để ý cậu.”

Lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi. Người học hệ pháp luật, về sau trở thành luật sư - Hạng Hựu Dịch không biết biện giải như thế nào, chỉ là việc nhìn lên bị chọc thủng, thích mập mờ bị chỉ ra, trong lòng thấp thỏm lo âu. Nhưng nhìn thấy gương mặt đang cười của Hứa Từ lại không biết chờ mong cái gì một chút.

Hắn lặng lẽ nắm tay, cúi đầu, cũng may Hứa Từ không tính toán dò hỏi hắn, ngồi trở về, khước miệng ngậm ý cười đánh giá Hạng Hựu Dịch lưng đang cứng đờ thẳng tắp.

Hai tiết học dài như hai thế kỷ, sau khi tan học Hạng Hựu Dịch duy trì tư thế ngồi kia, tay đặt trên sách vở nhưng vẫn không nhúc nhích.

Tâm loạn như ma chắc là như vậy, ngón tay đang cuộn lại đột nhiên bị cầm, Hứa Từ chống cằm, ngón tay trái câu lấy ngón trỏ Hạng Hựu Dịch.

Hạng Hựu Dịch trợn to mắt, nghiêng đầu nhìn hắn, Hứa Từ nâng cằm lên, mặt mày cong cong nói: “Tan học rồi, không đi sao?”

“Cậu..... Cậu không đi sao?”

“Tôi muốn đi cùng cậu.” Hứa Từ nắm chặt tay hắn, nhẹ nhàng lôi kéo, “Đi thôi, cùng tôi ra ngoài nói.”

Trong ánh mắt của mọi người bị kéo khỏi phòng học, bạn cùng phòng ở đằng sau kêu tên của hắn. Hạng Hựu Dịch giống như không nghe thấy vậy, trong mắt đều là hình ảnh Hứa Từ nắm chặt tay hắn, giống như đang nằm mơ vậy. Trong thời gian hắn hoảng hốt thì đã bị kéo đến chỗ rẽ hành lang, Hứa Từ chậm rãi dừng lại.

Hạng Hựu Dịch ngẩng đầu, hắn nói một từ “Cậu” rồi không nói nữa.

Hứa Từ buông tay hắn ra, ngón tay Hạng Hựu Dịch cào trong không khí một chút, hắn rũ mắt xuống nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi.....”

“Vì sao lại nói xin lỗi?” Hứa Từ nghi hoặc nhìn hắn.

“Một nam sinh tới xem cậu tập luyện, không phải rất quái dị sao?” Mặt Hạng Hựu Dịch mặt nóng lên, nan kham nói: “Tôi cũng không biết làm sao lại như vậy, chính là cảm thấy cậu hát rất êm tai, quấy rầy cậu rồi, tôi.....”

Lời còn chưa nói xong đã bị Hứa Từ ngắt lời, nam sinh cao hơn hắn một ít lắc đầu nói: “Cậu đang nói những lời ngốc nghếch gì thế?”

“A?”

Hứa Từ vươn tay, nâng cằm Hạng Hựu Dịch, ánh mắt dừng trên mặt hắn: “Cảm giác cậu rất quen thuộc, chỉ là được cậu xem tròng lòng tôi giống như được nhét đầy, thật..... Thật vui vẻ.”

Hứa Từ dừng một chút, hần nhìn mặt đối phương đại ra, liền cười nói: “Về sau nếu cậu muốn nghe hát, tùy tiện tới khi nào cũng được, tôi sẽ hát cho mình cậu nghe.”

“Có thể chứ?”

“Đương nhiên là có thể.” Hứa Từ nhìn hần cười, cúi đầu trên môi Hạng Hựu Dịch nhẹ nhàng mỗ mỗ. Mặt Hạng Hựu Dịch lập tức ửng đỏ, sau đó thân thể bị ôm chặt một cách nhẹ nhàng, sự ấm áp thoải mái trong thân thể lan tràn, hần nghe được Hứa Từ nói: “Tôi thích cậu, Hựu Hựu.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-khi-qua-nang>